Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 34 (749)

25 – 29 серпня 2014 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

Президент скасував візит до Туреччини та терміново скликає засідання РНБО

Незважаючи на сім запланованих двосторонніх зустрічей, які планувалися в рамках урочистостей з нагоди вступу на посаду Президента Турецької Республіки, Президент України Петро Порошенко скасував робочий візит.

"Я прийняв рішення скасувати робочий візит до Турецької Республіки у зв'язку з різким загостренням ситуації в Донецькій області, зокрема в Амвросіївці та Старобешеве, оскільки фактично відбулося введення російських військ в Україну… Місце Президента сьогодні в Києві", – наголосив Глава держави.

Цього ж дня Петро Порошенко скликав засідання Ради національної безпеки і оборони для розробки плану подальших дій. Україна терміново ініціюватиме й скликання засідання Ради Безпеки ООН, аби дати оцінку різкому загостренню ситуації в Україні. Також Петро Порошенко ініціюватиме звернення до європейських партнерів із закликом скликати надзвичайне засідання Ради Європейського Союзу. Про це повідомляє офіційний веб-сайт Президента України.

Ожив і готовий до бою

2 стор.

Американські GPS для українських льотчиків

Напередодні Дня авіації України Міжнародний благодійний фонд "УКРАЇНО! Я ЗА ТЕБЕ!" передав представникам авіаційної бригади Повітряних Сил Збройних Сил України необхідне для авіаторів спорядження, серед якого і портативні авіаційні GPS-навігатори Garmin. Це сучасні аеронавігаційні прилади, де реалізовані передові технології від світового лідера у сфері супутникової навігації.

Відтепер за допомогою нового обладнання українські льотчики зможуть точніше прокласти маршрут, завжди мати при собі детальні карти, легко знаходити об'єкти за вказаними координатами, отримувати екстрену інформацію про зміни в аеронавігаційній обстановці, оцінювати параметри руху літака. На переконання льотчиків, використання подібного обладнання не лише підвищить якість виконання завдань у бойових умовах, а й позитивно вплине на рівень безпеки польотів. Варто додати, що вартість одного комплекту такого обладнання складає понад двадцять тисяч гривень. Вартість усього переданого авіаторам спорядження перевищила 450 тис. гривень.

До акції фонду "УКРАЇНО! Я ЗА ТЕБЕ!" долучились представники ще двох благодійних проектів – Повернися живим!" та "Країна патріотів", які збирали кошти на підтримку українського війська через соцмережі. Як зазначив волонтер проекту "Повернися живим!" Віталій Дейнега, це лише перший крок допомоги авіаторам. Вони знають про найболючіші проблеми військових, тому наступні подібні акції вже не за горами.

2 стор.

Товариші генерали та офіцери, сержанти та солдати!
Шановні працівники Збройних Сил України!
Дорогі ветерани-авіатори!

30 серпня український народ відзначатиме День Авіації. Професійне свято військових і цивільних авіаторів, працівників авіаційної промисловості і транспорту встановлено Указом Президента України від 16 серпня 1993 року № 305.

Славетна авіаційна історія України наповнена героїчними здобутками та самовідданою працею вчених і конструкторів, льотчиків і космонавтів, дослідників і випробувачів. Назавжди в пам'яті українського народу залишиться мужність та героїзм авіаторів на фронтах Великої Вітчизняної війни.

Рівняючись на славні бойові традиції попередників, воїни-авіатори Повітряних Сил гідно виконують свій конституційний обов'язок та забезпечують недоторканність повітряних кордонів незалежної української держави.

Захищаючи державний суверенітет та територіальну цілісність України, авіатори виявляють мужність і героїзм, демонструють незламність духу та залишаються вірними Військовій присязі до кінця.

З нагоди свята щиро дякую усім військовослужбовцям-авіаторам за вагомий внесок у зміцнення боєздатності Повітряних Сил, працівникам Збройних Сил України – за сумлінну ратну працю. Висловлюю глибоку вдячність ветеранам авіації за активну життєву позицію та трудовий героїзм.

Бажаю всім Вам добра і злагоди, здоров'я та родинного благополуччя, мирного неба та нових успіхів у благородній справі служіння Українському народові.

Слава Україні! Слава авіації України!

З повагою

Командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-полковник Юрій Байдак.

Ожив і готовий до бою

Усього чотири місяці тому він був одним із багатьох, прикованих до землі. Та коли за справу береться уся країна, про поразку не може бути й мови. Із фактично музейного експонату "Везунчик" перетворився у бойову машину і до нової зустрічі із небом вже рукою подати.

Аби старенький Ан-26 знову міг літати, замінити довелось ледь не половину вузлів і агрегатів повітряного судна, а це майже мільйон гривень. Фінансували авіареанімацію усім миром. Відгукнулись не лише українці, а і жителі Чехії, Словаччини, Болгарії, США, Канади.

Вже до Дня авіації України, літак, який вважали безнадійним, зійде із лави запасних і почне виконувати бойові завдання у зоні АТО. Ніхто вже і не сумнівається у тому, що повітряному судну із позивним "Фенікс" ще літати і літати.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

СОТРУДНИЧЕСТВО

Американські GPS для українських льотчиків

Закінчення. Початок на 1 стор.

Натомість авіатори подякували благодійникам за підтримку війська, за високий патріотизм та любов до Батьківщини. "Ваша підтримка і допомога – це спільний та впевнений крок до Перемоги!" – наголосив представник вищого штабу.

Любов Киналь. м.Васильків.

НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЮ

Не справа для галичан бути "диванними військами"!

Важко передати радість та захоплення, коли побачив на одному з передових блокпостів прапор Львова. Золотий лев на синьому тлі гордо майорів над сучасною броньованою машиною. Гармата бронетранспортера спрямована в бік ворога. А на імпровізованому автомобільному знакові, вирізаному із звичайної дошки значилось – "Бандерштат". Особовий склад якраз відпочивав після нічного чергування, та до мене підійшли двоє львів'ян Василь та Андрій, які служать у полку Національної гвардії. Вони розповіли, що їх БТР – це і бойовий товариш, і дім, і символ Галичини.

– На передових позиціях ми вже кілька місяців, – розповів Василь. – Мали відпустку додому, але вирішили повернутись назад. Бо не справа для галичан бути "диванними військами".

Як щирі господарі, хлопці запросили мене до середини свого броньованого будинку на колесах. І дуже просили пробачення, що в їх "хаті не прибрано". Як і належить, при вході, щоправда на дверях, висить ікона. Її разом з вервицями та натільними хрестиками подарував бійцям військовий капелан отець Тарас. І хоч Василь та Андрій нарікали на безлад, нічого подібного тут не було. Всі речі знаходились там, де найбільш потрібні господарям. Але головне, броньована машина завжди готова до бою. Адже стоїть на передньому краю нашої оборони. Далі лише ворог, що окупував Українські землі.

– Львів чекай нас з перемогою, – додав до слів свого бойового побратима Андрій. – Ми не посоромимо рідну землю.

Потрібно наголосити, що у зоні АТО сумлінно і відповідально служать воїни з Львівщини. Наприклад, бійці 80-го окремого аеромобільного полку, незважаючи на шалені обстріли з мінометів та "Градів", не здали терористам аеродром Луганськ. А бійці 24-ї механізованої бригади твердо стоять під атаками, не пускаючи ворога з кільця, та ділом підтверджують звання "Залізної бригади". Однак львів'яни воюють не самі. Пліч-о-пліч з ними стоять в обороні, ходять в контратаки, вкриваються від "Градів" та несуть службу на блокпостах хлопці зі всіх куточків України. Ця війна об'єднала їх та зробила дійсно монолітною нацією.

Тарас Грень. Фото автора.

МЕДЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Інтернаціональний волонтерський десант: не словом, а ділом!

Українець, в'єтнамка та молдаванин – символічний інтернаціональний волонтерський десант вінницьких підприємців, які не залишилися осторонь проблем військових і закупили дороге обладнання для Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону.

Саме в цьому медичному закладі на Вінниччині з самого початку проведення антитерористичної операції проходять лікування поранені українські бійці. Їм вкрай необхідно у короткі терміни надати кваліфіковану допомогу. Втрата часу – це втрата людських життів, життів наших героїв.

Продовження на 6 стор.

Олег Колногозюк, Моргун-Ле Тху Ха, Валерій Чепразов у відділенні реанімації ВМКЦ передають медичний електронно-оптичний перетворювач військовим медикам.

ДЕРЖАВНІ СИМВОЛИ

Наші Прапори

Офіцери цивільно-військового співробітництва організували доставку в зону антитерористичної операції більше двохсотп'ятдесяти Державних Прапорів України. Українські стяги виготовили у містечку Стрий на Львівщині. Гроші на тканину зібрали місцеві підприємці та церковна громада. Пошиттям займалися дружини офіцерів.

– Наші фахівці часто бувають в таборах різних підрозділів української армії на Донбасі, – розповідає керівник проекту полковник Олексій Ноздрачов, – і дуже часто бійці кажуть, що їм найбільше не вистачає державних прапорів.

Національні стяги цінуються серед бійців. Насамперед, вони є знаком приналежності до Збройних Сил України.

– На кожній колоні нашої техніки завжди чимало українських прапорів, – розповідає Андрій Пономарьов, він – капітан, служить в одному підрозділів на Донбасі. – Наші військові не приховують своєї приналежності, а навпаки – прагнуть підкреслити, що вони – бійці українських Збройних Сил.

Продовження на 4 стор.

УКАЗОМ ПРЕЗИДЕНТА

Глава держави присвоїв звання Герой України двом бійцям АТО

Президент України Петро Порошенко присвоїв звання Герой України з врученням ордена "Золота Зірка" двом бійцям АТО – старшому лейтенанту Євгенію Зеленському (посмертно) та полковнику Михайлу Забродському. Відповідні Укази Глава держави підписав 23 серпня.

Командир спецгрупи 8-го полку спецпризначення оперативного командування "Північ" Сухопутних військ старший лейтенант Євгеній Зеленський нагороджений за мужність і героїзм, виявлені під час виконання військового обов'язку в умовах, пов'язаних з ризиком для життя (посмертно).

17 червня в місті Щастя Луганської області групі Євгенія Зеленського було поставлено завдання визволити з полону іншу групу. Потрапивши в засідку, під шаленим вогнем терористів старший лейтенант Є.Зеленський до останнього прикривав бійців, надав їм можливість перегрупуватися. Група відбила напад, командир отримав поранення, не сумісні з життям.

Командир 95-ї окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ полковник Михайло Забродський представлений до звання Герой України за здійснення визначного геройського вчинку в ході проведення АТО.

Під безпосереднім керівництвом М.Забродського у стислі строки на високому професійному рівні планувались завдання підрозділам під час блокування міст Слов'янськ та Краматорськ. Бригаді вдалося у стислий термін, без втрат захопити та утримувати оперативно важливий пункт – гору Карачун.

У квітні під керівництвом полковника Забродського була відбита бойова техніка 25-ї окремої повітрянодесантної бригади, яка була захоплена сепаратистами у місті Слов'янськ. У червні поблизу селища Селезньовка завдяки вмілим та чітким діям Михайла Забродського в умовах інтенсивного обстрілу було знищено два блокпости бойовиків, зірвано спробу прориву до 200 бойовиків з міста Слов'янськ. Також у квітні при проведенні операції під його керівництвом аеромобільна група в районі населеного пункту Крива Лука не допустила відходу бойовиків на територію Російської Федерації.

ДО ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

У Києві відбулася урочиста церемонія вручення державних та відомчих нагород України

25 серпня 2014 року з нагоди 23-ї річниці Незалежності України у Києві, в Орденській залі Генерального штабу Збройних Сил України, відбулася урочиста церемонія вручення державних та відомчих нагород України. У заході взяли участь Міністр оборони України генерал-полковник Валерій Гелетей, керівництво Міністерства оборони та Генерального штабу Збройних Сил України.

В урочистій обстановці, відповідно до Указу Президента України, Міністр оборони України генерал-полковник Валерій Гелетей вручив кращим представникам Міністерства оборони та Збройних Сил України державні та відомчі нагороди.

– Сьогодні військовослужбовці Збройних Сил України – учасники антитерористичної операції в бойових умовах рятують мирних мешканців сходу України, звільняють населені пункти Донецької та Луганської областей від терористичної нечисті, що прийшла на нашу землю. За мужність і героїзм, виявлені у захисті територіальної цілісності і незалежності України, багатьох з нас удостоєно державних нагород. На превеликий жаль, у тому числі, посмертно. Ми схиляємо голови перед нашими бойовими побратимами, які віддали життя, відстоюючи єдність України, – зазначив генерал-полковник Валерій Гелетей у вступному слові.

Відповідно до Указу Президента України, за виняткову мужність і героїзм, незламність духу у боротьбі за незалежну Українську державу, вірність військовій присязі підполковнику Могилку Костянтину Вікторовичу (посмертно) та полковнику Сенюку Тарасу Михайловичу (посмертно) було присвоєно звання Героїв України з удостоєнням ордена "Золота Зірка". Звання і ордени були вручені особисто дружинам Героїв України, які були присутні на заході.

– Запевняю Вас, шановна Ольго Ігорівно та шановна Віталіно Василівно, що подвиги ваших чоловіків ніколи не будуть забуті та завжди слугуватимуть прикладом жертовного служіння Українському народові. Сьогодні ім'я Тараса Сенюка внесено до списку почесних громадян Коломиї – міста, де він народився. Його ім'ям буде названо школу, у якій навчався Герой, а також одна з вулиць у новому мікрорайоні Коломиї. Ім'ям пілота першого класу підполковника Костянтина Могилка буде названо один з літаків транспортної ескадрильї "Блакитна стежа", якою командував офіцер, а також одна з Вінницьких шкіл, у якій він навчався. Костянтина Могилка також буде внесено до списку почесних громадян міста Вінниці. Пам'ять про патріотів, які віддали життя, захищаючи Україну, навічно залишиться у наших серцях. Вічна Пам'ять і Слава Героям! – наголосив Міністр оборони України.

Указом Президента України "Про відзначення державними нагородами України за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку" було нагороджено: орденом Богдана Хмельницького III ступеня полковника Бедзая Ігоря Володимировича; орденом "За мужність" III ступеня підполковника Гасая Петра Володимировича; орденом Данила Галицького підполковників медичної служби Гончарова Олега Леонідовича та Горчука Павла Петровича, підполковника Делятицького Дмитра Євгеновича, полковника Телегея Володимира Васильовича, капітана 3 рангу Федаша Юрія Петровича; медаллю "За бездоганну службу" III ступеня капітанів Мячина Євгенія Анатолійовича та Старинського Михайла Миколайовича, а також присвоєно почесне звання "Заслужений лікар України" полковнику медичної служби Шудраку Анатолію Анатолійовичу.

Крім того, за значний особистий внесок у справу розбудови, розвитку та забезпечення життєдіяльності Збройних Сил України, бездоганну сумлінну службу (працю), зразкове виконання військового (службового) обов'язку та з нагоди Дня незалежності України відзнаками Міністерства оборони України – нагрудними знаками "Знак пошани" та "За зразкову службу" нагороджено ряд офіцерів та працівників Збройних Сил України.

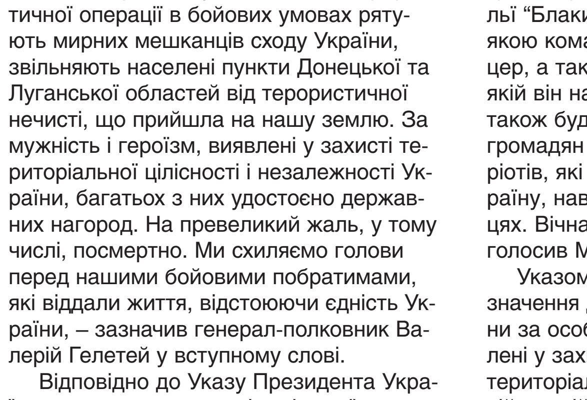
– Сподіваюся, що ви і надалі продовжите традиції старших поколінь захисників Батьківщини, з честю і гідністю виконаєте свій священний обов'язок перед державою. Слава Україні! Слава її Захисникам! – відзначив керівник оборонного відомства.

Варто додати, що кількома днями раніше Президент України Петро Порошенко нагородив арештованого російською владою українського офіцера Надію Савченко орденом "За мужність" 3-го ступеня. Про це Президент повідомив на своїй сторінці у соцмережі Facebook.

– Нагородив нашу льотчицю Надію Савченко орденом "За мужність" 3-го ступеня. Вона продовжує мужньо боротися за незалежність України навіть у чужому полоні. Надіє, ми не заспокоїмося доти, поки не звільнимо тебе! – зазначив Президент.

www.mil.gov.ua

УСЕ ДЛЯ АТО

Медики-науковці придбали для військових броньовану санітарну евакуаційну машину

Медики-науковці Наукового центру превентивної токсикології, харчової та хімічної безпеки ім. Л.І.Медведя МОЗ України на загальних зборах вирішили зароблені колективом кошти спрямувати на закупівлю та оснащення броньованої техніки. Вони придбали для підшефної зведеної бригади морської піхоти Збройних Сил України санітарну евакуаційну машину СЕМ.

СЕМ – перша санітарна евакуаційна машина, створена Житомирським бронетанковим заводом концерну "Укроборонпром" на базі БМП та має зручну систему горизонтального завантаження.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ

На Полтавщині учасники АТО отримали у власність земельні ділянки

У Полтавській області учасники антитерористичної операції – мешканці Глобинського, Кобеляцького та Лубенського районів отримали у власність 4 земельні ділянки загальною площею 8 гектарів. Наразі Головне управління Держземагентства в області ухвалило 4 накази про надання учасникам АТО дозволів на розроблення проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства.

Усього із клопотанням про відведення земельного наділу до Головного управління звернулося 10 учасників АТО – жителів Полтавщини, які у складі військових частин продовжують захищати східні кордони нашої країни. Клопотання про виділення земельних ділянок учасникам антитерористичної операції розглядаються в Головному управлінні оперативно, позачергово.

"Підтримай Українську армію"

Станом на 26 серпня в рамках акції "Підтримай Українську армію" на рахунки Міністерства оборони України для допомоги Збройним Силам України від юридичних і фізичних осіб надійшло 144,21 мільйона гривень. З них 134,076 мільйона гривень – грошові перекази на матеріально-технічне, решта – на медичне забезпечення Збройних Сил України.

За допомогою дзвінків на єдиний мобільний номер "565" перераховано 35,162 мільйона гривень. Крім того, на рахунки Міноборони надійшло 138,5 тисячі доларів США, 63,2 тисячі євро, 5 тисяч чеських крон, 450 канадських доларів та 140 швейцарських франків. Всього продано іноземної валюти в гривневому еквіваленті 2 611,6 тисячі гривень. Після продажу іноземної валюти залишок на рахунках Міністерства оборони України склав 1100 доларів США та 500 євро.

Міністерство оборони, Збройні Сили України висловлюють щиру вдячність усім небайдужим громадянам, які долучилися до благодійної акції "Підтримай Українську армію" та продовжують надавати допомогу вітчизняним Збройним Силам з метою підвищення їх боєготовності та зміцнення обороноздатності держави.

Лісівники зібрали 20 тонн гуманітарної допомоги для батальйону "Січ"

Гуманітарку для військових збирали з 8-ми областей України: Київської, Житомирської, Чернівецької, Чернігівської, Черкаської, Сумської, Волинської та Львівської. Це були продукти харчування (рибні та м'ясні консерви, цукор, печиво, крупи, макарони, олія, чай, питна вода), продукція власного виробництва: законсервовані соки, мед, гриби, ягоди. А також засоби гігієни та речі першої необхідності.

"Зараз той час, коли ми всі маємо зібратися зі своїми силами, своїми можливостями, і всі ресурси галузі спрямувати на допомогу українській армії", – зазначив голова Державного агентства лісових ресурсів України Валерій Черняков.

Весь гуманітарний вантаж лісівники доставлять бійцям у зону антитерористичної операції особисто. Це вже не перша допомога лісівників Збройним Силам України. Нещодавно більше 9 млн грн було перераховано на забезпечення обороноздатності країни.

Зброя і техніка передаватиметься протягом 48 годин

У зв'язку зі зволіканням виконання численних доручень Прем'єр-міністра України 26 серпня було скликано термінове засідання Кабінету Міністрів України, на якому ухвалено низку рішень, пов'язаних із оптимізацією процесів передачі техніки та її ремонту в інтересах сил АТО. Відтепер передача зброї і військової техніки зі складів Міноборони для потреб армії, Національної гвардії та збройних формувань, які беруть участь в антитерористичній операції, відбуватиметься протягом 48 годин із моменту заявки керівництва АТО. Негайно здійснюватиметься ремонт і модернізація всієї військової техніки 3-4 категорій, яка належить Міноборони і знаходиться на виробничих потужностях Державного концерну "Укроборонпром". При цьому не потрібні будуть, а ні додаткові погодження, ані додаткові дозволи. Так само невідкладно Міністерством оборони і Національною гвардією викуповуватиметься вся військоватехніка, що виготовляється ДК "Укроборонпром" і знаходиться на його складах.

У ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Із параду до зони АТО

У військовому параді на честь 23-ї річниці проголошення Незалежності України на Хрещатику взяли участь понад 2 тисячі військовослужбовців.

Серед учасників – відмінники навчання, класні спеціалісти, справжні майстри військової справи та понад триста осіб, відзначених державними нагородами, орденами і медалями. У параді також взяв участь зведений парадний батальйон учасників антитерористичної операції, який очолив командир 95-ї окремої аеромобільної бригади полковник Михайло Забродський.

У механізованій колоні на параді військ були представлені сучасні зразки озброєння і військової техніки Сухопутних військ, Повітряних Сил Збройних Сил та Національної гвардії України. Зразки озброєння, що брали участь у параді, модернізовані вітчизняними державними підприємствами. Частина представленої техніки отримала бойове хрещення під час виконання завдань у зоні проведення АТО, засвідчивши свою надійність. Вона заслужила повагу бійців та врятувала чимало людських життів. Варто додати, що частина учасників Параду та представленої техніки невдовзі після його завершення попрямували до зони проведення антитерористичної операції.

Наш кор.

Синьо-жовта Вінниця

З нагоди Дня Державного Прапора та 23-ї річниці Незалежності України у Командуванні Повітряних Сил Збройних Сил України провели ритуал підняття Державного Прапора України.

Продовжилися урочистості на площі Незалежності міста Вінниця, де в урочистому піднятті Державного Прапора взяли участь віцепрем'єр-міністр України Володимир Гройсман, голова Вінницької обласної державної адміністрації Анатолій Олійник, голова Вінницької обласної ради Сергій Свитко, секретар Вінницької міської ради Сергій Моргунов, командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-полковник Юрій Байдак, начальник Вінницького гарнізону генерал-лейтенант Сергій Дроздов, представники громадськості та військовослужбовці гарнізону.

Напередодні парадні розрахунки від військових частин Повітряних Сил Збройних Сил України, Національної гвардії та МНС взяли участь в урочистій ході єдності "Під прапором України" й встановили 30-метровий синьо-жовтий стяг на адміністративному приміщенні на площі Василя Стуса.

Юрій Ігнат. "Крила України".

У звільненому Слов'янську – День Державного Прапора України

Біля будівлі міської ради Слов'янська – найвищий флагшток міста. Саме на ньому 23 серпня громада міста урочисто підняла в День Державного Прапора головний символ незалежності і свободи України.

Біля міськради Слов'янська зібрались сотні жителів міста, представники місцевих органів влади, провідні науковці, громадські діячі, бізнесмени. На запрошення містян відгукнулись також представники Збройних Сил і Нацгвардії, які визволяли Слов'янськ, а також особовий склад Державної служби з надзвичайних ситуацій, який відновлює повоєнне місто.

Від Збройних Сил України з промовою виступив керівник проекту цивільно-військового співробітництва "СІМІС" полковник Олексій Ноздрачов:

– Де майорить синьо-жовте знамено, там завжди буде мир і спокій, безпека і порядок. А те, що на урочистий ритуал підняття Державного Прапора України зібралась велика кількість патріотично налаштованої молоді, є знаковим. Адже цим дітям, молодим хлопцям і дівчатам належить майбутнє Слов'янська. А ми, дорослі українці, повинні забезпечити їм таке майбутнє. Зберегти для наших нащадків цілісну, соборну, незалежну Україну.

Перед початком ритуалу до присутніх звернувся заступник міського голови Слов'янська Дмитро Сиваш. Він подякував українським захисникам за героїзм і самопожертву, проявлені під час звільнення міста від російських терористів, за мир, спокій і стабільність, що принесли з собою захисники України разом із Державним Прапором, за вкрай необхідну і дуже небезпечну роботу наших саперів, котрі розміновують дитячі садки, школи, лікарні і пологові будинки та за допомогу у відновленні знищеної бойовиками інфраструктури міста. На завершення промови Дмитро Сиваш від імені жителів вручив військовослужбовцям Збройних Сил України, Національної гвардії та особовому складу ДСНС України грамоти і подяки.

Далі українські захисники, крокуючи червоною доріжкою під козацький марш, урочисто пронесли Державний Прапор до флагштока. Право урочисто підняти Прапор України отримав заступник міського голови.

Серед тих, хто прийшов на урочисту церемонію, – найбільше молоді. Усі юнаки та дівчата стояли з національними прапорами та патріотичними лозунгами.

– Ми тут, аби продемонструвати свій патріотизм і свою позицію, – говорить молодий мешканець Слов'янська Єгор. – Ми хочемо підтримати військових, які звільняють нашу землю під синьо-жовтим знаменом. Ми їх поважаємо і пишаємося ними. З приходом українських військових ми відчуваємо себе захищеними і дуже вдячні воїнам за те, що вони відвоювали наше місто.

– Ми зараз тут, бо ми українці. Ми шануємо і поважаємо символи нашої державності. І, незважаючи на те, що ми різні за національністю, розмовляємо різними мовами, усі ми – громадяни однієї країни і повинні бути сильними, долати всі перешкоди і бути єдиними.

Олександр Олехнович. м.Слов'янськ.

Наші Прапори

Закінчення. Початок на 2 стор.

І жителі Донеччини їх підтримують. Вибігають на вулиці, машуть руками. Старші бабці обов'язково перехрещують. Бажають якнайшвидше звільнити Україну і повернутися додому живими. А ще часто місцеві мешканці просять подарувати їм прапор. Кажуть, що хочуть підняти його хоча б над сільською радою, а знайти ніде не можуть. Доводиться віддавати прапори зі своїх бойових машин.

Прапори бойових підрозділів швидко зношуються. Вітер, вогонь, дощ і порох польових доріг роблять свою справу – стяг тьмяніє і рветься. Тож їх доводиться часто замінювати. А старий хтось складає і ретельно зберігає як найдорожчу реліквію. Хтось із бійців відвезе його додому, і знамено стане згадкою про бої та марші. Один з таких прапорів зберігається в танковому взводі старшого лейтенанта Сергія Бойчука. Цей підрозділ потрапив під артилерійський обстріл. Два танки, що стояли поруч, загорілися. Та Сергій бачив, що другу бойову машину ще можна врятувати. От тільки це небезпечно – будь-якої миті можуть здетонувати боєприпаси, що знаходяться в броньованих машинах. Усвідомлюючи небезпеку, танкісти таки вивели свою машину з небезпечної зони, загасили пожежу і таким чином врятували танк. А новий прапор танкістам офіцери вже передали.

Також прапорів потребують чисельні блокпости. Їх багато, і на кожному з них майорить український стяг.

– Для всіх нас синьо-жовтий прапор над головами – це те, заради чого ми тут, – розповідає солдат Андрій, що несе службу на одному з блокпостів, – це наша земля, наша країна. Раніше я ніколи б не подумав, що захищати свій прапор доведеться в боях. А зараз розумію – за волю, за прапор, за свою землю треба боротися. Це робили наші діди-прадіди, це доводиться робити і нам сьогодні.

Разом з прапорами офіцери цивільно-військового співробітництва передали на блокпости і пакети з продовольством. Їх також закупили для військових підприємці Львівщини.

Владислав Назаркевич. "Крила України".

ЗА ЧЕСТЬ, ЗА СЛАВУ, ЗА НАРОД!

Два важко поранених офіцери підірвали себе разом з 12 російськими десантниками

Очевидці розповідають, що бачили, як поранених українських бійців оточили російські десантники і, погрожуючи зброєю, намагались захопити в полон… За мить пролунало декілька потужних вибухів, схожих на вибухи гранат. Олександр Кандесюк і Олексій Шепелюк вчинили як справжні герої – підірвали себе разом із чисельно переважаючим ворогом…

А передісторія цього подвигу – досить буденна, зважаючи на сучасні українські реалії… Надійшло розпорядження сформувати і відправити на підсилення в третю батальйонну групу 51-ї бригади два відділення ПЗРК в район Дзеркальне на чолі з командиром зенітно-ракетного дивізіону майором Олександром Кандесюком. Він, разом із ввіреним йому особовим складом, висунувся на вказані позиції. Здійснивши марш, зенітники прибули в місце розташування батальйонної групи і почали виконувати поставлені перед ними завдання зі знищення терористів, їх техніки і звільнення захоплених російськими терористами районів і населених пунктів України.

Та, як відомо, на День незалежності України через український кордон відбувся прорив російських військ зі штатною бойовою технікою в районі Кутейніково. Це був 331-й десантний полк, пункт постійної дислокації якого знаходиться у місті Кострома.

В результаті наступу російських військ на територію України, 51-а бригада була оточена, а разом із нею і щойно прибуле підсилення. Російські війська одразу ж відкрили масований вогонь по базовому табору українських військових зі всіх наявних у них засобів ураження: артилерії, мінометів, танків, БМД, БРДМ, стрілецької зброї. Станом на вечір 25 серпня більша частина батальйонної тактичної групи була виведена зі строю…

Оскільки вижити в такому пеклі шансів практично немає, було прийняте рішення іти на прорив з оточення. Майор Олександр Кандесюк разом із майором Олексієм Шепелюком, командиром зенітно-ракетної батареї, очолили авангард групи прориву разом зі своїм відділенням (сержантом і двома солдатами).

Під час спроби прориву оточення, авангард натрапив на засідку тих же десантників. В результаті бою майор Кандесюк отримав декілька поранень з кулемета противника. Майор Шепелюк кинувся вивести офіцера з-під вогню. Та при спробі відтягти бойового товариша за укриття, був важко поранений російським снайпером. Решта авангарду була обстріляна з кулеметів, мінометів та прямою наводкою "Шилки". В результаті весь особовий склад також зазнав важких поранень. Основна група через шквальний вогонь не змогла підійти на допомогу товаришам і, відійшовши до базового табору, зайняла кругову оборону. Відбиваючи атаки противника, бійці продовжили утримувати позиції.

Щодо подальшої долі групи авангарду, очевидці розповідають, що бачили, як поранених українських військових оточили 12 російських десантників і, погрожуючи зброєю, намагались захопити в полон. Було чутно вигуки "Здавайтєсь", "Брасай аружиє". Коли російські десантники, створивши кільце, наблизились на відстань декількох метрів до них, поранені українські офіцери, знайшовши в собі сили, підвелись із землі і підняли руки вгору. При цьому було видно, що вони щось тримали в руках. За мить пролунало декілька потужних вибухів, схожих на вибухи гранат. Вочевидь, офіцери Збройних Сил України майори Олександр Кандесюк і Олексій Шепелюк, не бажаючи здаватись ворогу, вчинили як справжні герої – підірвали себе разом із чисельно переважаючим ворогом – 12 російськими десантниками.

Зараз командування АТО готує Президенту України – Верховному Головнокомандувачу Збройних Сил України подання на присвоєння загиблим в бою героям-захисникам майору Олександру Кандесюку і майору Олексію Шепелюку звання Герой України (посмертно). Сподіваємось, що цей героїчний вчинок і самопожертва українських офіцерів буде гідно оцінений найвищим керівництвом держави.

Олександр Олехнович. "Крила України".

У ЗОНІ АТО

Електронні очі розвідки

Невеличкі, схожі на іграшки літальні апарати з'явились на озброєнні сил АТО. Втім, призначення у них далеко не іграшкове. Завдання цих літачків і справді не дитячі – повітряна розвідка секторів, зайнятих терористами.

Як стверджує начальник Житомирського військового інституту імені С.П.Корольова генерал-майор Юрій Даник, один такий виріб дозволяє керівництву АТО зекономити чимало часу на збір оперативної розвідувальної інформації, а найголовніше – він дозволяє вберегти життя і нашим розвідникам, і солдатам, які завдяки повітряній розвідці не потраплять у засідку чи вчасно будуть попереджені про вогневий наліт.

Цей безпілотний розвідник – повністю український виріб. Його створили військові інженери Житомирського військового інституту імені С.П.Корольова спільно з іншими спеціалістами. Зараз апарат успішно використовується для збору розвідданих в "гарячих точках" АТО. Потужні лінзи камер дозволяють побачити навіть добре замасковані позиції терористів. До речі, за своїми характеристиками українській повітряний безпілотний розвідник перевершує всі існуючі іноземні моделі. І, само собою, значно дешевший у виробництві та експлуатації.

Тарас Грень. Фото автора.

СИЛАМИ ВОЛОНТЕРІВ

Екіпіровка солдата – серед пріоритетів

На Харківщині місцеві органи самоврядування, благодійні організації та пересічні громадяни надають активну матеріально-технічну підтримку воїнам 92-ї окремої механізованої бригади, які залучаються до виконання бойових завдань. За словами командування військової частини, нещодавно особовий склад підрозділів поповнився на понад 1000 військовослужбовців, яких призвано з різних куточків держави в рамках третьої хвилі мобілізації.

– Наша частини є бойовою одиницею українського війська, і мої підлеглі боронять східні рубежі держави, а також перебувають в зоні військового конфлікту. Тож, від належної екіпіровки воїна-піхотинця залежатиме загальний успіх в бою. Останнє добре відомо цивільним патріотам, і тому вони постійно опікуються армійцями, – пояснив командир бригади полковник Віктор Ніколюк.

Так, з моменту початку антитерористичної операції сотні карематних килимків, розвантажувальних жилетів, бронежилетів та кевларових шоломів вже надійшли від місцевого населення. Також близько ста одиниць бойової та спеціальної техніки було поставлено до строю за допомогою волонтерів. А активісти громадського об'єднання "Help army" за благодійні кошти встановили дві артезіанські свердловини в розташуванні частини та на загальновійськовому полігоні.

– Дуже потужна підтримка находить до нас від місцевого населення. Проте із забезпеченням бойовою екіпіровкою призовників таки виникають проблеми. Тому вирішення цих та інших питань є пріоритетними завданнями командирів усіх рівнів, – пояснив заступник командира частини по роботі з особовим складом підполковник Олександр Васильківський.

Дмитро Горбунов. м.Харків. Фото автора.

НАДІЙНИЙ ТИЛ

У селі – "продовольча мобілізація"

Волонтерський рух на Вінниччині не припиняється. Громади міст та сіл регіону невпинно допомагають усім необхідним для нашого війська. Не залишились осторонь і мешканці смт. Шпиків. Цього тижня селищний голова Микола Панасюк оголосив у населеному пункті "продовольчу мобілізацію". Він звернувся до односельчан із благородною ініціативою – прийти на поміч захисникам Вітчизни: силами громади зібрати продовольчі товари для відправлення їх на Схід держави, де йдуть бойові дії.

– Я був вражений активною громадянською позицією своїх земляків, – каже Микола Панасюк. – Ми швидко зібрали фургон продуктів і одразу направили його до Вінниці. На черзі – інша машина. Будемо постійно підвозити по можливості. Вантаж складають вирощені у селі овочі, а також різна консервація, олія, макарони та крупи.

Близько двох тонн даного вантажу передано у Військово-медичний клінічний центр Центрального регіону, а вже звідти його доправлять бійцям у зону антитерористичної операції.

Юрій Ігнат. "Крила України". Фото автора.

"АРМІЯ SOS"

"В сучасній війні кілобайт коду, написаний програмістом, може бути сильнішим за тонну тротилу"

Інженери і програмісти доводять, що їх внесок у загальну перемогу також є цінним, а в деяких ситуаціях навіть вирішальним. Програміст Юрій Добронравін у мирний час розробляв авіаційні симулятори. Зараз чоловік відклав усі проекти і займається волонтерською діяльністю у складі громадської ініціативи Армія СОС. Він понад усе прагне, аби реальне небо стало мирним, та впевнений, що віртуальні польоти у цьому допоможуть. Нещодавно волонтер передав авіаційним бригадам Миколаєва, Миргорода і Василькова класи передпольотної підготовки і сучасне програмне забезпечення до них.

– Подібні класи активно використовуються в арміях НАТО, – розповідає Юрій. – Хоч на перший погляд обладнання нагадує комп'ютерну іграшку, його можливості досить серйозні. З його допомогою пілот має змогу вивчити та зорієнтуватись у незнайомій місцевості, відпрацювати потенційні маневри, візуально побудувати план майбутнього польоту. Тобто завдяки обладнанню вдається якісніше підготуватись до польоту. Для наших льотчиків такий клас – в диковинку, та вони швидко його опанували. Наша авіація потребує модернізації. Звісно, волонтерська допомога є символічною, та, сподіваюсь, досить важливою, адже в сучасній війні кілобайт коду, написаний програмістом, може бути сильнішим за тонну тротилу.

Юрій розповів, що вартість одного класу склала близько тисячі доларів. Із ініціативою закупити таке обладнання виступила Армія СОС, а військовослужбовці її радо підтримали.

– Ми не купували усе обладнання, – додає волонтер. – Хтось передав комп'ютер, хтось – джойстик, хтось – монітор. Один із джойстиків виявився умовною копією ручки управління Су-27, який особливо порадував льотчиків. Один із ноутбуків передавали аж із Лондона. Потім уже дивились, чого не вистачає, і докуповували. Я займався встановленням програмного забезпечення і навчанням льотчиків. Процес пройшов швидко і без проблем. На жаль, одна із військових частин відмовилась від подарунка, вони побоялись приймати обладнання від малознайомих людей, тобто нас. Сподіваюсь, що ще передумають.

Офіцерів подарунки порадували. Кажуть, що відтепер льотчики будуть ще якісніше готуватись до вильоту і ще точніше виконувати поставлені завдання.

– Ми давно мали необхідність у такому програмному забезпеченні, – розповідає один із офіцерів Миргородської бригади тактичної авіації. – Річ є дійсно корисною, дає можливість підготуватись до польоту, в тому числі і з морально-психологічного боку. Обов'язково будемо активно використовувати обладнання. Такі речі вкрай актуальні, коли немає змоги часто проводити тренувальні польоти. До того ж, як місцевість, так і характеристики літаків відтворюються в даному класі досить реалістично.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

МЕДЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Інтернаціональний волонтерський десант: не словом, а ділом!

Вінницькі бізнесмени, які навіть не мають українського походження, але тривалий час живуть в Україні – це в'єтнамка Моргун-Ле Тху Ха та молдаванин Валерій Чепразов, вважають за свій святий обов'язок допомогти пораненим українським солдатам. Кажуть, що живуть на цій землі, для них вона стала рідною і залишитись осторонь вони просто не можуть...

Закінчення. Початок на 2 стор.

За словами керівництва центру, на закупівлю подібного обладнання державою можна чекати роками, а волонтери, підприємці та прості люди роблять це за лічені дні. Так сталося і цього разу. Спеціальний рентгенівський апарат – медичний електронно-оптичний перетворювач, який коштує близько 35 тис. доларів, з усілякими "викрутасами" швидко доставили з Німеччини. Адже не секрет, що процедура перетинання кордону, паперова "волокита" може затягнутися на місяці, як от історія з польськими бронежилетами. Тому вчасно долучили потрібних людей, домоглися сприяння владних структур – і апарат уже працює в реанімації Військово-медичного клінічного центру.

Сама апаратура не є новітньою чи унікальною. Просто дорога і вкрай рідкісна у вітчизняних медичних закладах. У ВМКЦ є лише один такий перетворювач. Однак, за словами заступника начальника центру полковника медичної служби Олександра Столяренка, його ресурсні показники уже давно на межі. Йдеться про суттєву зношеність матриці та інших компонентів.

Особливість цього обладнання полягає в тому, що хірурги можуть в режимі реального часу просвічувати уражені ділянки кісток та тканин. Особливо, коли йдеться про осколочні поранення. Скажімо, шрапнель у тілі воїна можна розгледіти у 3D-зображенні, що значно полегшує прийняття рішення стосовно методу хірургічного втручання. Крім того, медичний електронно-оптичний перетворювач суттєво зменшує опромінення тіла пацієнта, аніж традиційні рентгенівські апарати.

– Для нашого закладу потрібно хоча б три такі апарати, щоб встановити їх в операційних, – каже Олександр Столяренко. – Ми щиро вдячні цим бізнесменам, які підтримували нас завжди і роблять цю благородну справу сьогодні. Дякую від себе, всього медичного персоналу, поранених та членів їхніх сімей.

У свою чергу, підприємці Вінниччини, а їх, окрім тих, що на знімку, близько десяти чоловік, пообіцяли привезти в центр і другий такий апарат. Справа в тому, що коштів було зібрано значно більше, ніж вартує один. Тому прийняли рішення про закупівлю ще одного електронно-оптичного перетворювача. Він уже доставлений в Україну, але потребує невеличкого ремонту.

Тож найближчим часом, завдяки волонтерській допомозі, військові медики матимуть ще один апарат, що, безумовно, збільшить шанси на життя та одужання багатьох українських воїнів.

Юрій Ігнат. "Крила України". Фото автора.

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Акція "Рани неоголошеної війни"

Фахівцям Військово-медичного клінічного центру Північного регіону (ВМКЦ ПнР) продовжують допомагати з матеріально-технічним забезпеченням благодійні організації та пересічні громадяни.

Так, декілька тижнів тому Благодійна фундація "Відкриті серця України" ініціювала акцію "Рани неоголошеної війни", в ході якої зібрано кошти для придбання апаратів вакуумної терапії ран.

– Спочатку планувалося, що кошти на два комплекти обладнання будуть зібрані принаймні протягом місяця. Проте завдяки вдалому старту проекту – благодійному аукціону – це завдання вдалося виконати достроково, і вже на початку серпня два апарати з комплектами витратних матеріалів передані фундацією "Відкриті серця України" військовим медикам. Цей успіх надихнув організаторів на проведення другої акції "Рани неоголошеної війни – 2" з метою зібрати кошти ще на п'ять апаратів, – зазначив виконавчий директор фундації Євген Полтенко.

Далі з 4 по 10 серпня на фандрейзинговій платформі "Українська біржа благодійності" тривав другий етап збору коштів. Небайдужі українці вже вдруге зібрали кошти на вкрай необхідне для поранених воїнів медичне обладнання.

За результатами останньої благодійної роботи фундації "Відкриті серця України" у ВМКЦ ПнР нещодавно відбулася передача військовим лікарям п'ятьох вакуумних насосів для терапії ран, понад 60 наборів пов'язок, 10 контейнерів для вакуумних насосів для терапії ран. Загальна сума коштів, зібраних під час двох етапів акції, сягає близько 200 тисяч гривень.

– Ця акція недарма була організована саме для Харківського військового госпіталю. Більшість поранених з передової АТО одразу відправляють туди. Все це ми робимо заради наших хлопців, які боронять Україну, а значить – кожного з нас. І ми не збираємося зупинятися. Закликаємо продовжити започатковану традицію і взяти участь в акції "Рани неоголошеної війни – 3" всіх бажаючих, – пояснив Євген Полтенко.

Медичне майно від благодійного об'єднання направлено до хірургічного відділення ВМКЦ ПнР, де перебуває чимало поранених в зоні АТО бійців.

– Нове обладнання збереже життя і допоможе скоріше одужати багатьом людям. Вакуумна терапія ран – це інноваційна та надзвичайно ефективна методика лікування ран шляхом впливу на них від'ємного тиску. Апарат застосовується при лікуванні широкого спектру ран, викликаних травмами, та дозволяє покращити перебіг реабілітації, не допустити інфікування та прискорити одужання, – розповів старший ординатор хірургічного відділення торакоабдомінальної хірургії ВМКЦ ПнР майор медичної служби Володимир Негодуйко.

На завершення передачі медичного майна директор Благодійної фундації "Відкриті серця України" Євген Полтенко пообіцяв й надалі допомагати військовослужбовцям Збройних Сил.

За словами командування військово-медичної установи, завдяки народній підтримці лікарі та медсестри зосереджуються на найважливіших завданнях.

Олег Плаксій. м.Харків. Фото автора.

РОЗМОВА ІЗ ОЧЕВИДЦЕМ

"Із минулого – багато спогадів, із майбутнього – багато надій, зараз – віра, готовність і "Калаш"

Про героїзм і мужність 79-ї бригади можна говорити годинами. Десантники, знаходячись під багаточасовими щоденними обстрілами з "братської" Росії, героїчно виконували поставлені задачі. Олександр Грачов пройшов усі бої, усі кола пекла, разом із іншими бійцями вирвався із оточення та повністю витратив відпустку на підготовку до нових перемог. У кінці серпня чоловік повертається на фронт у складі новоствореного батальйону "Фенікс". За кілька днів до цього Олександр розповів "Крилам України" про бойові будні захисників України.

Сусідня Росія регулярно показує свою сутність

Дорога на фронт для Олександра, як і для багатьох інших добровольців, лежала через Майдан. Саме тоді чоловік зрозумів, що за свою країну доведеться побороться.

– У мирний час я працював інженером комп'ютерних систем, маю дружину, доньку. Та в нинішній ситуації дуже не хотілось поповнювати лави "диванного війська". Багато хто запитував мене: "Ти що, дурний? Куди ти йдеш?" Можливо, дурний. Просто не хочу, щоб у мене в дворі, не дай Бог, розірвався снаряд чи захопили батьків або ж сусідів. Впевнений, якщо сидіти, склавши руки, саме так і буде. Тут спрацьовує принцип гангрени. А її потрібно відрізати.

Чоловік зазначив, що АТО, яке показують по телевізору, і війна на Сході є трохи різними речами.

– Приїхав у відпустку, подивився. Живуть собі люди своїм життям, дехто взагалі не усвідомлює, що коїться на Сході. Хоча і наша бригада намагалась говорити поменше. Адже давати своїм рідним зайвий привід для хвилювання немає жодного сенсу. Ну і нехай собі живуть спокійно. В зоні АТО сусідня Росія регулярно показує свою сутність. Не буду перераховувати всі епітети, які стосуються цієї країни та її керівників. Можу сказати лише одне – я, як і решта українців, бажаю якомога швидше перегорнути цю сторінку історії України та перейти до нормального життя.

Ні кроку вперед

Олександр разом із іншими героями 79-ї бригади пробули в оточенні 22 дні. Їм не надходила ані їжа, ані боєприпаси, переправа була повністю розбита. Хлопців практично щохвилинно обстрілювали із рідкими перервами на обід чи на вечерю з того боку. Техніка і люди гинули майже кожного дня.

– Допомоги не було. Був смертельний наказ стояти на висоті і утримувати її, і ні кроку вперед. "Русотуристо" в зеленому кожну ніч і день валили по нас. Нам не давали навіть поранених забрати, мінували нашу територію і валили з тих місць, по яких важко нанести удар у відповідь. Провокація працювала, а нам нерідко доводилось просто терпіти і спостерігати, як наші патріоти ідуть від нас. Зламати нас було складно, і це нікому не вдалось. Жалкую лише про одне, що не зміг повпливати на багато ситуацій. Ну і про друзів, яких там втратив.

Боєць розповідає, що цивільне життя у порівнянні із часом, проведеним у зоні АТО, є занадто монотонним і спокійним. На війні ж завжди адреналін, завжди готовність до різних ситуацій, там немає перерв і повноцінного перепочинку.

– Кожен день на фронті триває дуже довго. Настільки довго, що це не передати словами. Ми не сприймали серйозно новини про те, що у нас "передих", сміялись із них. Наші позиції обстрілювали без жодної зупинки. Спочатку тільки вночі, потім – щогодинно.

Від голоду врятувала річка

Хлопці їли один раз на день, економили воду і боєприпаси, але героїчно трималися. А щоб було що їсти, ловили у річці рибу. Дякувати фермерам, що подарували вудки.

– Цим і відрізняється військове життя від мирного, що із будь-якої ситуації доводиться шукати вихід самостійно. До прикладу, якщо у Києві у мене не було грошей і не було що їсти, я їхав до бабусі, до мами, позичав фінанси. Тут же усе зовсім по-іншому, треба пристосовуватись до ситуації. Нам дуже допомогла річка. Ми ловили в ній рибу, смажили її, варили. Одного разу вмовили фермера обміняти рибу на продукти харчування. Влаштували такий собі бартер. Звісно, я схуд. Та в першу чергу тому, що працював фізично. Іноді рвали на полі кукурудзу і зелень, коли була змога туди добігти.

Боєць пояснює, що досить швидко звик до того, коли потрібно завжди думати про завтрашній день. І, як би ти не хотів їсти, не можна з'їдати усі запаси, потрібно залишити щось на завтра.

– У зоні АТО дуже швидко розкриваються люди. Хтось марніє, хтось залишається гордим. От я гордий, саме тому і вижив. Дуже швидко тут розкривається підлість і хитрість. Але і дружба тут справжня. Це треба бачити, коли остання Мівіна ділиться на двадцять чоловік і сприймається як нереальний делікатес. На фронті ніхто нічого не ховає, тут усі один за одного. Якось ми на довгий час залишились без зв'язку – терористи підірвали лінію. Уявляю, як рідні переживали. Так що вони у нас теж герої.

Такого навіть у фільмах не бачив

Олександр продовжує, що стало морально простіше, коли їх бригада почала готуватись до прориву. Саме тоді з'явилась надія, що про них не забули, що вони побачать своїх діток, своїх дружин. Та, на жаль, деякі хлопці не дожили до цього моменту усього один день.

– Такого навіть у фільмах я не бачив. Все горить, кипить, скрізь постріли. Ми стріляємо, і в нас стріляють. Хоча ні, в одному фільмі я таке бачив – у "Властелині кілець".

Зустрічали хлопців як справжніх героїв – із квітами, прапорами і сльозами на очах.

– Можу сказати, що більшість терористів не є сміливими. Так, здалеку вони запускають снаряди і бомблять, а тільки нас побачать – починають тікати, при чому одразу в села. Був випадок, коли один чеченець, щоб не здаватись у полон, розвернув автомат і вистрілив собі в обличчя. Багато хто просить постити у соціальних мережах побільше фотографій, хочуть видовищ. Непотрібно цього робити. Не дай Бог кожному побачити реальне обличчя війни, це калічить душі. До речі, з приводу російських соціальних мереж. Невже там ще хтось сидить? Я свої акаунти ще чотири місяці тому повидаляв. Із савком потрібно прощатись.

Останки воїна врятували життя

Та були на фронті і цікаві моменти. Одного разу бійці 79-ї бригади в одному із окопів виявили останки загиблого червоноармійця. При собі у нього була газета, датована липнем 1943 року, іменна бритва, трохи паперу для самокруток.

– Відкопали і склали рештки, все сфотографували, викопали могилу і зібрались влаштувати урочисте захоронення. Коли замкомбата ніс коробку з рештками до могили, наші позиції накрили із мінометa. Пам'ятаєте перемир'я? Це якраз тоді було. Тоді замкомбата впав разом із коробкою в окоп. Якби не прикривав себе коробкою, його б уже не було в живих. Потім рештки воїна все ж захоронили, це є принциповим моментом. Він – воїн, він захищав цю землю.

Щира підтримка зміцнює віру в перемогу

Олександр запевняє, що показана патріотичність дуже ріже око тим, хто зараз на фронті. Адже там – інша реальність. Але кожне слово щирої підтримки зміцнює віру у перемогу.

– Із минулого – багато спогадів, із майбутнього – багато надій, зараз – віра, готовність і "Калаш".

Анастасія Олехнович. "Крила України".

Вакарчук надихнув десантників "не здаватись без бою"

МУЗИЧНИЙ ФРОНТ

Без особливої апаратури, спецефектів, купи бек-вокалістів... Лише Святослав Вакарчук і чотири музиканти, десятки українських прапорів в залі і більше тисячі глядачів-героїв, що ось-ось відправляться на фронт.

21 серпня відбувся особливий концерт гурту "Океан Ельзи": музиканти виступили для 79-ї Миколаївської бригади. Два дні нервів, емоцій і підготовки організаторів, та півтори години "космічної" енергії, відвертості і сповідь душі у піснях. Організаторами заходу виступили два благодійних фонди, що допомагають армії – "Крила Фенікса" і "Територія життя".

– А ви знаєте, що на телефонах величезної кількості бійців стоїть пісня "Океану Ельзи" рингтоном?, – коментує Юрій Бірюков на своїй сторінці у Фейсбук. – "Я не здамся без бою". І телефонуєш їм, коли вони в бою, і мороз по шкірі. А потім хтось перестає відповідати на дзвінки, а гудки ідуть і дуть. Він не здався без бою.

На початку концерту миколаївці, усім залом співаючи Гімн України, зустріли Президента Петра Порошенка. Він ще раз подякував нашим бійцям за мужність та героїзм.

– Коли ми не мали сильної армії, в нас спробували забрати Крим і хотіли, щоб події в Донецькій та Луганській областях відбувалися за кримським сценарієм. Ми з вами зберегли суверенітет і територіальну цілісність України. Ми з вами зламали цей сценарій. Ми з вами звільнимо Україну. Бо який девіз десантників? Ніхто, крім нас! – звернувся до миколаївських військовослужбовців Президент України.

Святослав Вакарчук перед виступом також подякував миколаївським бійцям за їх відвагу та подвиги.

– Сьогодні дуже багато говорять про патріотизм. Ситуація на Сході країни об'єднала нас всіх. І саме цей патріотизм допомагає нам йти вперед до перемоги, – зазначив лідер "Океану Ельзи". На жаль, не усі присутні на концерті, не усі повернулись додому…

Кожна пісня гурту, улюбленого мільйонами українців, викликала у залі шквал емоцій. А "Я не здамся без бою" стала справжнім гімном незламного духу наших бійців.

– Саме цю пісню чекав увесь зал, а Святослав виконав її у самому кінці, – розповідає один із організаторів свята Андрій Твердовський. – Але як виконав! Зал встав. Стало зрозуміло, що десантники точно не здадуться без бою.

Після концерту заступник командира 79-ї окремої аеромобільної бригади Іван Савка подарував Святославу Вакарчуку почесний диплом десантника і бойовий прапор 79-ки.

– Цей стяг – гордість бригади, і з ним бійці крок за кроком наближають перемогу, – сказав заступник командира.

Після цих слів лідер "Океану Ельзи" пообіцяв, що подарунки займуть гідне місце у своєрідному музеї найважливіших і дорогих для гурту речей.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

Підготовка льотного складу:
Де поставлять кому –

В умовах антитерористичної операції, що триває сьогодні на Донбасі, авіація – не просто потужна вогнева підтримка українських силовиків, а, без перебільшення, – один з вирішальних чинників перемоги. Зрозуміло, що успіх виконання завдань з авіаційної підтримки наземних сил значною мірою залежить від майстерності повітряних асів. Хто ці хлопці, нехай, як кажуть, залишається за кадром. Єдине ж, про що можна з впевненістю сказати, – це здебільшого досвідчені пілоти, у яких за плечима – чималий практичний досвід, зокрема й участі у не завжди спокійних миротворчих місіях в Африці. Але щоб із вчорашнього випускника зробити справжнього професіонала, інструкторам доводиться часом докладати чимало зусиль. Нерідко у спілкуванні з представниками авіації Командування Повітряних Сил, армійської авіації СВ ЗС України, керівництва авіаційних частин, можна почути докори на адресу молодих льотчиків, мовляв, практичні навички недостатні, знання поверхові...
У чому ж причина? У самих випускниках льотного факультету, у їхніх університетських наставниках чи, можливо, у недосконалості навчальних програм? Певен, відповідь навряд чи буде однозначною...

Система підготовки військових льотчиків в колишньому СРСР по праву вважалась однією з кращих у світі, а книги, написані видатними радянськими асами часів Другої світової – Іваном Кожедубом та Олександром Покришкіним, стали настільними підручниками для пілотів багатьох країн світу.

Пройшовши становлення у довоєнний період, пристосувавшись до екстремальних умов війни та переживши численні реорганізації після неї, радянська школа льотчиків досягла свого розквіту наприкінці 60-х, і до середини 80-х років минулого століття свій потенціал лише нарощувала. Загалом, в СРСР було 12 військових училищ льотчиків і 2 училища штурманів, які щороку випускали від 2 до 3 тисяч пілотів на усі типи літаків і вертольотів. Крім того, СРСР сприяв підготовці військових льотчиків країн так званого соцтабору та деяких інших держав, що імпортували радянську авіаційну техніку.

З розпадом Союзу незалежна Україна отримала у спадок 2 вищих військових авіаційних училища льотчиків – Чернігівське та Харківське, а також Луганське вище військове авіаційне училище штурманів. В ході реформування Збройних Сил України та оптимізації системи військової освіти, єдиним навчальним закладом, який сьогодні здійснює підготовку пілотів літаків та вертольотів для Збройних Сил України став Харківський університет Повітряних Сил ЗС України. Новостворений навчальний заклад не лише зберіг неоціненний досвід своїх попередників, а й постійно удосконалює систему підготовки військових льотчиків відповідно до сучасних потреб. Як кажуть, дотримання традицій – справа свята. Та традиції – традиціями, але чи відповідає увесь цей складний і недешевий механізм (із майже десятком факультетів, кафедр, циклових комісій тощо) реалям сьогодення?

Що не так?

Ті, хто знають суть проблеми не з чуток, вважають, що певною мірою винна у всьому система, а не лише молоді офіцери та їхні викладачі. Так, враховуючи сучасні вимоги до вищої освіти, яку традиційно (в СРСР – з початку 60-х років минулого століття) дають майбутнім льотчикам, керівництву вишу часто доводиться "впихати" необхідну кількість годин у далеко не безрозмірні навчальні плани, нерідко жертвуючи при цьому "профілюючими" предметами. В результаті – майбутні льотчики, замість поглибленого вивчення життєво необхідних (в прямому і переносному сенсі) для пілота дисциплін, опановують

всесвітню історію (загальний обсяг – 162 години), історію України (108 годин) та української культури (72 години), основи менеджменту та маркетингу (54 години) і основи релігійних вчень (108 годин), риторику (81 година) і ділове мовлення (162 години), політологію (72 години) і військову соціологію (162 години), філософію (108 годин) і філософські проблеми війни та армії (54 години), основи психологічного консультування та корекції (195 годин) та багато інших! Безперечно, український офіцер (і льотчик зокрема) повинен бути патріотом, а ще всебічно розвиненим та ерудованим, вміти знаходити спільну мову з підлеглими і начальством, зрештою, бути просто цікавим співрозмовником. Але чи варто заради цього на балансі Міноборони утримувати чималі штати викладачів і науковців у військових навчальних закладах? Сюди ще можна додати і те, що не рідко сам відбір кандидатів із числа абітурієнтів здійснюється доволі формально. Пояснення вкрай банальне – бажаючих не так вже й багато вибирати особливо немає з кого. І це – далеко не повна картина того, що відбувається.

Але чи можна готувати майбутніх льотчиків за визначеним фахом, не відволікаючись на другорядне? І чи взагалі таке можливо?

Виявляється, можливо! Зокрема й щодо військових льотчиків. До того ж, подібна практика існує у багатьох країнах світу, де майбутніх повітряних асів відбирають серед вже підготовлених фахівців із відповідним рівнем здоров'я (віддаючи перевагу тим, хто має практику польотів в аероклубах), зосередившись при цьому лише на їхньому льотному вишколі.

Скажімо, в США кандидатом для вступу до льотної школи може стати будь-який офіцер віком до 27,5 років, який закінчив військовий чи цивільний навчальний заклад та отримав ступінь бакалавра, пройшов медичну комісію і успішно склав конкурсні випробування за спеціальними тестами. Та й тривалість такого вузько спеціалізованого навчання не така вже й значна – у різних країнах по-різному – від 9 місяців до 2 років. Причому наліт льотчиків сягає від 200 до 400 годин, а то й більше.

До речі, далеко не бідні країни заходу не завжди можуть дозволити собі таку розкіш, як здійснення підготовки сучасного пілота, тому вважають за краще готувати льотний склад за кордоном, наприклад в США, за об'єднаною програмою підготовки льотчиків ENJJPT (Euro-NATO Joint Jet Pilot Training) або у Канаді за програмою NFTC (NATO Flight Training in Canada). Слід також зазначити, що з 2012 року 12 європейських країн: Австрія, Бельгія, Фінляндія, Франція, Німеччина, Греція, Італія, Нідерланди, Португалія, Іспанія, Швейцарія і Швеція об'єднали свої зусилля у підготовці льотного складу. Об'єднана програма льотної підготовки AEJPT (Advanced European Jet Pilot Training) використовує навчально-тренувальні літаки одного типу на 2-3 європейських авіабазах.

А як у них?

Загалом сьогодні в світі існує декілька моделей підготовки майбутніх бойових льотчиків. Серед них можна виділити три основних:

Загальноосвітньо-орієнтована модель (застосовується в США) передбачає отримання у вузі повноцінної освіти головним чином з цивільної спеціальності, без отримання льотної кваліфікації. Прикладом тому є академія Повітряних сил в Колорадо Спрінгс і цивільні виші США (коледжі та університети), які здійснюють підготовку майбутніх офіцерів, орієнтовану по суті на здобуття вищої цивільної освіти (ступінь бакалавра) і виховання майбутнього офіцера. При цьому обсяг військової та військово-професійної підготовки незначний. Тут отримання професійної кваліфікації військового льотчика здійснюється після закінчення вузу і присвоєння первинного офіцерського звання у спеціалізованих навчальних авіаційних школах, зокрема й у стройових частинах, в рамках додаткової освіти. Перевага цієї моделі полягає в конкурентоспроможності та професійній універсальності військової освіти.

Крім того, обов'язковою умовою для зарахування та навчання як льотчика є проходження кандидатами первинної льотної підготовки – IFS (Initial Flight Screening). Централізовано програма IFS введена в дію в 1952 році для відбору кандидатів для подальшого навчання в ролі льотчиків і, відповідно, відрахування неперспективних слухачів з метою зменшення відрахувань на подальших етапах льотного навчання. З 1998 року програма IFS діє у 150 приватних льотних школах, розташованих у безпосередній близькості з навчальними закладами, і фінансувалася в основному Повітряними силами.

Програма IFS проводилася на легких гвинтових літаках, зокрема й паралельно з навчанням в Академії ВПС, ROTC і OTS. Загальний наліт за програмою становить до 50 годин. При цьому при досягненні 25 годин нальоту учень повинен виконати самостійні польоти. Таким чином, в системі підготовки льотного складу ЗС США первинна льотна підготовка та попереднє визначення професійної придатності винесені за рамки навчання в навчально-тренувальних авіаційних крилах, що, як зазначалось вище, дозволяє зна-

міняти не можна залишити покаже час...

чно скоротити відрахування слухачів на етапі основної підготовки і виключити витрати на льотне навчання завідомо не перспективних слухачів.

Професійно-орієнтована модель (реалізується у Німеччині), на відміну від попередньої, вона передбачає отримання льотної кваліфікації без загально-цивільної вищої освіти. При цьому навчання і виховання має явно виражену військово-професійну спрямованість. Авіаційні військові заклади в рамках основної освіти орієнтовані, насамперед, на військово-професійну підготовку фахівця. Концепцією військової освіти передбачено отримання офіцерами вищої загально-цивільної освіти після певного терміну служби у спеціально створених для військовослужбовців цивільних університетах. До речі, підготовка льотних кадрів здійснюється не одним вузом, а мережею взаємопов'язаних шкіл і центрів. З метою раціонального використання "професійного ресурсу", льотний склад, як правило, не залучається для навчання в університеті Бундесверу. Дана модель дозволяє здійснювати підготовку боєздатного льотчика у мінімальні, порівняно з іншими моделями, терміни.

Особливістю підготовки льотних кадрів тут є диференціація за родами авіації та льотними спеціальностями після проходження базової підготовки. Так, на більш дорогі в експлуатації типи повітряних суден допускаються кандидати, професійно придатні до льотної роботи, здібності яких максимально відповідають характеру льотної діяльності. У стройові частини приходить боєздатний льотний склад із загальним нальотом близько 400 годин для льотчиків тактичної авіації і 220 годин – армійської. При цьому тренажерна підготовка займає четверту частину від загального обсягу підготовки льотного складу і розглядається як невід'ємний елемент усієї системи підготовки льотних кадрів ВПС Бундесверу. Слід зазначити, що на льотних посадах бойової авіації ВПС і ВМС можуть проходити службу тільки кадрові офіцери або офіцери за контрактом (укладеним на 12-15 років), а допоміжної авіації – офіцери і унтер-офіцери, які підписали контракт не менше ніж на 4-11 років.

Варто також додати, що система підготовки льотного складу ВПС Німеччини передбачає використання навчальної та матеріальної бази держав-партнерів по блоку НАТО на всіх етапах підготовки льотного складу різних родів авіації, наприклад, навчання польотам на вертольотах проводиться в НАЦ СВ США у Форт Раккер (шт. Алабама) за загальною програмою ENTP (Euro-NATO Training Program).

Паралельна (загальноосвітня професійна) *модель* (прийнята окрім, власне, країн колишнього СРСР, ще й у Великій Британії, країнах ближнього зарубіжжя тощо) передбачає отримання у ВВНЗ вищої освіти за спеціальністю та професійної кваліфікації одночасно. Термін навчання у військовому виші, як правило, становить не менше 5 років.

Наприклад, підготовка пілотів у спеціалізованих вищих навчальних закладах Великої Британії здійснюється, головним чином, до первинної посади, для кожної ж наступної – проводиться обов'язкова курсова допідготовка.

Первинна льотна підготовка здійснюється ще до вступу у льотну школу в двох видах молодіжних авіаційних організацій: у цивільних авіаційних клубах, де проходять льотне навчання школярі – "авіаційні кадети", і в університетських авіаційних ескадрильях, де навчаються студенти останніх курсів університетів і бажаючі з добровольчого резерву. Кандидатами для вступу до льотних шкіл стають лише після закінчення трьох курсів цивільного навчального закладу, маючи при цьому загальнонаукову і початкову льотну підготовку. Диференціація за родами авіації, як і в Німеччині, відбувається за результатами базової льотної підготовки. Подальше навчання здійснюється у вузькоспеціалізованих льотних школах на повітряних суднах, менш дорогих в експлуатаційному відношенні.

По завершенню навчання майбутній англійський льотчик отримує повноцінну загальнонаукову (академічну), спеціальну та льотну підготовку. А також диплом про вищу освіту загальнодержавного зразка за спеціальністю з одночасним присвоєнням кваліфікації військового льотчика.

Як бачимо, більшість провідних країн світу залучає до безпосереднього навчання на бойових літаках в основному тих кандидатів, які вже мають початкову льотну підготовку, спрощуючи тим самим подальшу підготовку майбутніх льотчиків.

Щодо колишньої радянській моделі, яка сьогодні реалізується в багатьох пострадянських країнах, то попри свої "плюси", вона, на думку фахівців, має один суттєвий недолік. Так, молода людина, вступаючи до військового навчального закладу з юнацьких уподобань (а це, як правило, 17-18 річний контингент), до моменту випуску із ВВНЗ нерідко змінює свої критерії щодо майбутньої професії або ж виявляється не придатною за станом здоров'я (медики в цьому разі кажуть – організм молодий, ще не сформований…) Втім, гроші державою на підготовку майбутнього військового льотчика вже витрачені, та й на його місце потенційну заміну вже не призначиш. Інша справа – 20-21-річний молодий чоловік, котрий має не "зелене" поняття про особливості служби в армії, а більш-менш чітке розуміння того, що вона собою представляє із середини.

Здоровий глузд переможе!

Безперечно, усі моделі мають свої переваги і недоліки, тому кожна з них прагне постійно удосконалюватись, перебираючи до своїх арсеналів усе найкраще з досвіду опонентів. До того ж, все більше країн у сучасному світі прагне до уніфікації та єдиних стандартів – усе залежить від того, в якій "системі світових координат" знаходиться чи прагне знаходитись та чи інша країна.

Щодо України, то наша держава, з її величезним потенціалом, навряд чи відмовиться від самостійної підготовки власних льотчиків. Але те, що потрібно змінювати систему підготовки військових фахівців, розуміють усі. Відтак, можливо, колись і в Україні шлях до набуття професії військового льотчика буде вільний і для тих людей з відповідним рівнем освіти та здоров'я, які відкрили для себе небо дещо пізніше (сьогодні вступ до ХУПСу має обмеження за віком – з 17 до 23 років)…

Як саме це робити – вирішувати військовим керівникам і науковцям. Але першочергові зміни вже сьогодні повинні торкнутись навчальних програм, передбачивши можливість виконання будь-яким льотчиком (не лише транспортниками, а й бойовими льотчиками і вертолітниками) польотів за стандартами ICAO, ведення радіообміну англійською мовою, як це роблять, скажімо, в навчальних закладах Чехії чи Туреччини. Це, у свою чергу підвищить конкурентоспроможність професії військового льотчика, адже після звільнення з військової служби його залюбки візьмуть у цивільні авіакомпанії (подібне, зокрема, практикується у США і Канаді). Крім того, у багатьох країнах існує практика присвоєння випускникам військових авіаційних навчальних закладів кваліфікації льотчика-любителя і відкриває можливість виконання приватних польотів на легкомоторних літаках... Усе це, поряд із високою зарплатнею, пакетом соціальних пільг і державних гарантій, вплине на престижність професії льотчика, а значить, і на збільшення конкурсу серед абітурієнтів, розширивши можливості приймальних комісій щодо відбору. З іншого боку, розвиток авіації (без якої, як свідчать останні події на Сході України, не відбуваються жодні військові конфлікти) взагалі та підняття престижності професії льотчика зокрема, повинні стати одним із пріоритетних напрямків державної політики.

За оцінкою керівництва апарату авіації Повітряних Сил, систему підготовки льотчиків справді необхідно удосконалювати. Можливо, втілювати це саме сьогодні – не зовсім слушний момент, зважаючи на події на Сході нашої країни, але починати працювати на перспективу необхідно було, як кажуть, ще вчора.

Підготовка льотчиків – справа досить дорога у будь-якій країні. Тому для реалізації задумів необхідні чималі кошти. Наше завдання – використати кожну копійку, виділену для армії, з максимальною віддачею. Фахівці профільного навчального закладу – Харківського університету Повітряних Сил – теж працюють над цим питанням. Буде врахований і досвід закордонних країн. Українське суспільство сьогодні, як ніколи, розуміє, що заощаджувати на армії – злочин!

У Командуванні Повітряних Сил переконані, що у підготовці майбутніх пілотів повинні бути задіяні не лише військові навчальні заклади. Пропаганда професії військового льотчика (зрештою, і не тільки її) повинна більш активно проводитись ще зі шкільної лави – на уроках захисту Вітчизни, сюди ж належить і шефська робота у навчальних закладах. І, звичайно, відновлення діяльності місцевих аероклубів і придбання для них за кошти місцевих громад чи спонсорів нових сучасних легкомоторних літаків. Сьогодні такі літаки виробляють і в Україні. Серед них, зокрема, – і ХАЗ-30, на якому навчаються українські курсанти у Харкові.

Залишається сподіватись, що подальше реформування української школи підготовки військових фахівців (якщо це, звісно, станеться) відбуватиметься, виходячи не з особистих інтересів окремо взятих начальників, викладачів або інших зацікавлених осіб, а зрештою, орієнтуватиметься на ті завдання, які стоять перед українською армією. Армією нового типу – не "браво-показушною", а фаховою, сучасною та боєздатною.

Андрій Яцик.
"Крила України".

ДО ДНЯ АВІАЦІЇ УКРАЇНИ

Аэроклуб “Одесса” – это прежде всего прекрасные люди!

– Если Вы вдруг хотите получить массу позитивных эмоций и ощутить шквал восхищения – немедленно поезжайте в Одессу. И спросите там как попасть в “Гидропорт”. Это на самом деле не сложно – всего в 2-х километрах от Одессы, между Хаджибейским и Куяльницким лиманами (маршрутное такси №15 от автостанции “Новый рынок”) Вы легко найдёте остров авиационного фанатизма, где получите возможность прикоснуться с удивительным миром людей, влюблённых в небо, окунуться в волшебство покорения Пятого океана и ощутить незабываемое чувство полёта. Именно здесь базируется и функционирует аэроклуб “Одесса” – наверняка, одна из самых весёлых авиационных структур мира. Хотя шутят ребята только на земле. В воздухе – всё исключительно серьёзно, какой бы вид небесного путешествия Вы бы для себя не избрали. Впервые попав в эту “Одессу”, действительно можно оказаться в замешательстве “чему отдать предпочтение” – парашютный прыжок (ознакомительный, самостоятельный, тренировочный, спортивный, тандем с инструктором, по учебной программе AFF) или полёт на воздушном шаре, мотодельтаплане, мотопараплане, вертолёте и даже самолёте. Каким бы ни был Ваш первый шаг в небо, несомненно лишь то, что он в любом случае будет всего лишь первым, открывающим целый путь в новый мир. Практически каждый, однажды его совершивший, становится другим человеком и стремится снова и снова пополнять свой ресурс позитива и восхищения. Даже самые опытные пилоты говорят о том, что каждый новый полёт – это определённая новизна ощущений. Что уж говорить о нас, покорителях диванов и комфортных кресел. Трудно судить о том, где больше чувства полёта – под куполом парашюта, в корзине воздушного шара или кабине воздушного судна. Надо испытать всё и поверить собственным впечатлениям. Хотя лично мне, испробовавший многое, всё-таки трудно определиться с ответом на вопрос: “Что было лучше?”. Сильные и яркие эмоции – во время каждого визита в небо. И их не стоит сравнивать! Ими надо наслаждаться! А полёты в небе над городом Одесса – это двойное удовольствие! Тут дух захватывает ещё и от исключительно красивых пейзажей. Жемчужина у моря, которая улыбается тебе лично из-под крыла самолёта, или нереальный космический вид красного-прекрасного Куяльницкого лимана… Описать словами невозможно! Это таки надо видеть своими глазами!

– Один из выдающихся авиаторов мира Антуан де Сент-Экзюпери говорил о том, что единственная настоящая роскошь на свете – роскошь человеческого общения. Тут не поспоришь! Попадая в настоящий аэроклуб, со своей историей и традициями, Вы не только получаете новые ощущения или даже, если захотите – навыки пилотирования (вплоть до получения лётного свидетельства частного пилота), Вы обретаете ещё одну уникальную возможность – общения с необыкновенными, позитивными и сильными духом людьми. Это само по себе заряжает очень хорошей энергетикой. И придает уверенности в себе и своих силах не только для очередного подъёма в воздушное пространство, но и – для дальнейшего преодоления жизненных трудностей, корригирования собственной судьбы в лучшую сторону.

Президент аэроклуба, его движущая сила и один из основателей Константин Оборин – персонаж для отдельной книги. На предложение об очерке про аэроклуб “Одесса” Константин отреагировал с энтузиазмом (трудно себе даже представить, что в этой жизни он делает без такового) и тут же начал отстаивать название: “Аэроклуб “ОДЕССА” – это прежде всего ЛЮДИ! Вам непременно надо познакомиться с каждым сотрудником и членом клуба! Вы должны больше узнать о каждом из этих замечательных людей. Именно благодаря их лучшим качествам и трудолюбию этот клуб имеет место быть и шансы развиваться!”. От своей персоны Константин настойчиво пытался отвести внимание. Однако этого сделать не удалось. Вся команда авиаторов дружно кивала в его сторону: “С таким командиром разве можно иначе?”. Начали знакомиться ближе. С каждым фактом биографии возрастали удивление и восхищение. Судите сами – в своё время закончив факультет ВДВ Новосибирского высшего военно-политического училища, Константин в составе разведподразделений полка особого назначения ГРУ, а затем мотострелковой бригады участвовал в боевых действиях в Республике Афганистан. В боях был дважды ранен.

После возвращения на Родину, с июня 1987 года служил в полку гражданской обороны ОдВО, в составе которого в октябре 1987 года принимал участие в ликвидации последствий аварии на Чернобыльской АЭС. Уволен из рядов ВС Украины в 1995 году, подполковник запаса, инвалид войны II группы, награжден 14 правительственными наградами, в том числе: орденом Красной Звезды, медалью “За отвагу”, медалью ДРА “За мужество”, Почётным знаком Президента Украины “За заслуги”, знаком ЦК ВЛКСМ “За воинскую доблесть”.

С 1996 года Константин занимается предпринимательской деятельностью, активно проводит общественную работу среди инвалидов и ветеранов войны, постоянно помогает материально поддерживать семьи погибших в Афганистане и других локальных конфликтах. Один из основателей Одесского парашютного клуба “Ультра-Спорт”, который с 1998 по 2001 год признавался лучшим парашютным клубом Украины. В составе Первой полярной парашютной экспедиции Украины 15 апреля 2000 года Константин Оборин десантировался на вершину планеты и установил флаг города-героя Одессы на Северном полюсе. Мастер спорта, пятикратный рекордсмен Украины, президент Федерации парашютного спорта Одесской области.

И это ещё не всё! Константин активно занимается хоккеем с шайбой – защищает ворота команды “Солнечная долина” (г. Одесса). Он – автор выставки фотографий “Я не был создан для войны!” и сборника стихов “Когда в осколки солнце превратится…”, в котором опубликованы произведения различных жанров, в том числе и афганский цикл стихов. Кроме того, он воспитывает шестерых детей и успевает организовывать и проводить много интересных акций и мероприятий. Таких, например, как ежегодный Одесский фестиваль малой авиации, крестный ход над Украиной (осеняя православным крестом всю нашу страну со святыми отцами на борту самолёта Ан-2) и многое другое.

Да, чуть не забыла о главном –

уже в зрелом возрасте, будучи опытным парашютистом, Константин впервые сел за штурвал вертолёта и с присущей ему кипучей энергией начал освоение новых видов воздушного транспорта. Сегодня он уверенно летает на всех типах воздушных судов, базирующихся на его аэродроме “Гидропорт”. А таковых, поверьте мне, не мало. Создав здесь с единомышленниками свою “планету людей, влюблённых в небо”, президент аэроклуба “Одесса” гостеприимно распахнул объятия всем любителям воздушного экстрима и воздухоплавания. Здесь можно разместить свой самолёт или покататься на чужом (с разрешения владельца, естественно!), сюда можно прилететь из другого города и, получив “и кров, и стол”, обслуживание самолёта, – спокойно отдыхать на побережье хоть моря, хоть целебного лимана. Кстати, здесь совершенно замечательный уникальный воздух, обладающий высокими терапевтическими свойствами.

И, конечно, главная, по мнению Константина Оборина, ценность – люди, с которыми здесь можно общаться. На аэродроме действительно людно. То тут, то там слышен весёлый смех. Одесский колорит не поглощается авиационными хлопотами. Здесь все равны – и тот, кто приехал на шикарном джипе, и тот, чей велосипед подпирает ограждение. Одна большая шумная семья, имеющая одну на всех большую любовь – Авиация! Она манит к себе лучших сынов и дочерей человечества и делает их ещё более сильными, смелыми, добрыми и прекрасными. Знакомлюсь. Вот – Вадим Громов, который пришёл в аэроклуб 14-летним подростком и влюбился в небо. Научился здесь не только летать, но быть сильным, мыслить с размахом, действовать решительно. Сегодня он – успешный бизнесмен, владелец собственного современного самолёта “Аквела” производства Италии, на котором летает достаточно часто, получая удовольствие и вдохновение. Таких ценителей полётов немало на спортивном аэродроме “Гидропорт”. Но есть и профессионалы. Яркий тому пример – руководитель полётов Владимир Кутбеев, который, закончив Черниговское высшее военное авиационное училище лётчиков, летал в рядах ВВС на самолётах Як-18, Л-39, вертолёте Ми-8. Получив значительный опыт и налёт, Владимир продолжает всем сердцем служить авиации на новом поприще – в Одесском аэроклубе. Мне кажется, большинство пилотов-любителей Украины (кто на собственном опыте, а кто – понаслышке) знают о высоком профессионализме, требовательности и принципиальности руководителя полётов аэродрома “Гидропорт”.

Спортсмены-пилоты Одесского аэроклуба Виктор Горбаченко и Валерий Наливайко – чемпионы Европы 2014 года! Вместе со спонсором и товарищем по команде Александром Дивеевым ребята завоевали 10 медалей из 14 на чемпионате Европы по высшему пилотажу (аэробатике)!

Рассказывать об этих людях можно много и долго. Но лучше всё-таки хоть один раз их увидеть своими глазами, пообщаться, разделив радость полётов и восторг соприкосновения с чарующим миром авиации. Есть на карте Украины небольшая точка, обозначающая собой место, где всегда рады каждому неравнодушному к небу… Запомните – это аэроклуб “Одесса”, расположенный на спортивном аэродроме “Гидропорт”!

Ольга Кушнір,
керівник центру зв'язків із громадськістю Кіровоградської льотної академії НАУ.
(Кіровоград – Одеса).

ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ

Из опыта боевых действий ВВС России в 1-й Чеченской войне

Продовження. Початок у № 32-33.

С 15 мая началось наступление российских войск вглубь горных районов Чечни.

Основной упор был сделан на применение тяжелых вооружений.

Поэтому применение авиации в последней декаде мая приобрело наибольший размах за всю операцию в Чечне. Экипажи боевых вертолетов выполняли по 5-6 вылетов ежедневно. По словам летчиков, такой интенсивной работы не было со времен войны в Афганистане. Кроме поддержки наступающих частей, армейские вертолеты широко использовались для заброски своих разведывательно-диверсионных групп (РДГ) и уничтожения вражеских, проникающих в тыл федеральных войск. В одной из таких операций 21 мая около Чечен-Аула был сбит Ми-24, экипаж которого погиб.

Во время захвата Ведено, высаженный с Ми-8 воздушный десант блокировал село с тыла. Однако, несмотря на заявления российских СМИ о том, что боевики окончательно потеряли всякую боеспособность, именно в эти дни потери армейской авиации были особенно тяжелыми. 4 июня в атаке на село Ножай-Юрт был сбит Ми-24. Экипаж в составе капитана Н.Карпова и лейтенанта А.Хохлачева погиб. Через пять дней был сбит транспортный Ми-8, причем экипаж снова весь погиб.

В начале лета 1995 года по заявлению федерального командования наступательная операция в Чечне вступила в окончательную стадию. Боевики практически завершили организованное сопротивление, война превратилась в борьбу с несколькими разрозненными отрядами, действовавшими, на первый взгляд, без особой координации. В руках боевиков находился лишь последний из 12 районных центров Чечни – Шатой.

11 июня федеральное командование начало операцию по овладению Шатоем. По уже опробованной схеме удары были нанесены с нескольких направлений. Вертолеты Ми-8 под прикрытием нескольких Ми-24 высадили несколько воздушных десантов. В это время боевиками был сбит очередной Ми-8, правда экипаж спасся. По всей видимости, этот вертолет стал последней потерей авиации СВ в первой Чеченской войне.

К вечеру 13 июня Шатой был блокирован, и боевики, видя бесполезность дальнейшего сопротивления, ушли в горы. На этом войну в Чечне можно было считать законченной, однако странный поворот российской политики привел к тому, что боевики вернулись на ранее занятые позиции, а вскоре был подписан и мирный договор.

Особо стоит отметить, что боевые вертолеты Ми-24 использовались во время проведения неудачных попыток ликвидировать разведывательно-диверсионные группы на территории России: в Буденновске и Кизляре.

Потери армейской авиации на конец июля 1995 года составили 12 вертолетов: 7 Ми-24 и 5 Ми-8. При этом погибло 20 членов экипажей, 30 машин получили повреждения. Таким образом, был потерян каждый десятый и поврежден каждый четвертый вертолет, участвовавший в чеченской кампании. По неподтвержденным данным, авиация ВВ за этот же период потеряла 2 вертолета Ми-8 МТВ.

Для контроля над воздушным пространством Чечни широко применялись самолеты, входившие в состав ПВО России. Прежде всего, это было два-четыре истребителя МиГ-29, несшие боевое дежурство. По всей видимости, командование ожидало появления транспортных самолетов или вертолетов соседних стран для помощи Чечне. Все воздушное пространство Чечни было под контролем нескольких самолетов ДРЛО А-50. В середине марта 1995 года в прессе прошло несколько официальных сообщений о том, что летательные аппараты Азербайджанских ВВС используются для переброски оружия и боеприпасов в Чечню. Однако после этого азербайджанская сторона высказала официальный протест, Россия дала опровержение этим сообщениям

Выводы

Оценка реальной обстановки в районе конфликта и анализ объектов ударов на территории Чечни позволяет выявить ряд особенностей, которые существенно осложняли ее применение и должны быть учтены при планировании такого рода операций. К основным из них относятся:

1. Отсутствие линии фронта и очаговый характер ведения боевых действий.

2. Наличие у НВФ боевой техники, аналогичной федеральной.

3. Непостоянное (периодическое) нахождение отрядов и групп боевиков от 10 до 40 человек в опорных пунктах, которые являлись основными объектами для нанесения ударов авиации.

4. Рассредоточение боевой техники по отдельным опорным пунктам.

5. Использование боевиками для сосредоточения, укрытия и маскировки жилых зданий, баз отдыха, хозяйственных построек. Создание базовых районов, складов вооружения в гражданских сооружениях и естественных укрытиях в труднодоступной местности.

6. Отсутствие надежной системы обозначения и опознавания своей боевой техники в федеральных войсках.

Некоторые рекомендации по применение, авиации в современных условиях на основе конфликта в Чечне:

– применение авиации должно находиться в соответствии с официально принятыми актами и ограничиваться рамками проведения миротворческой или специальной военной операции;

– требуется построение авиационной группировки, включающей в себя подразделения и части различных родов фронтовой, дальней и военно-транспортной авиации. Это позволяет максимально использовать боевые возможности авиации при проведении различного рода операций;

– одним из самых сложных вопросов подготовки является формирование структур органов управления, развертывания систем связи и боевого управления. При этом для эффективного управления подразделениями, объединенными в рамках группировки, целесообразно создание объединенных органов;

– боевые действия на территории ЧР показали, что в значительной мере опыт использования системы передовых авианаводчиков утерян. Было невысоким качество управления авиацией со стороны органов управления. Все это негативно сказывается на решении задач, зачастую не гарантируя нанесение ударов по заранее запланированным объектам. Более того, для конфликта было характерно нанесение ударов по своим собственным войскам. На первых порах имели место шаблонные способы применения авиации, игнорирование особенностей обстановки;

– авиационные части и подразделения были вынуждены, как правило, действовать в условиях полного или частичного отсутствия линии боевого соприкосновения на различных направлениях и на ограниченном пространстве, поражая при этом различные по масштабам цели: площадные, линейные, точечные и малоразмерные, а также стационарные и подвижные. Все это должно учитываться при проведении боевой работы в мирное время. Необходимо больше времени уделять особенностям подготовки летного состава для применения высокоточного оружия, позволяющего наносить удары избирательно и избегать больших потерь среди мирного населения. Высокая подвижность объектов удара требует подготовки личного состава для ведения разведывательно-ударных действий, то есть единого комплексного применения средств разведки, удара, РЭБ и управления;

– действия с полевых аэродромов требуют определенной натренированности как летного, таки инженерно-технического состава подразделений. Требуется обратить особое внимание на подготовку летно-технического состава в условиях напряженных боевых действий с высоким боевым напряжение со сменой (и причем быстрой) средств поражения, особенно в первые дни конфликта;

– действия авиации имеют определенные особенности, которые должны непременно учитываться при подготовке общевойсковых командиров, при отработке способов действий и тактических приемов;

– фронтовая авиация, имея аналогичные в общем-то задачи, будет, как правило, действовать по вызову или в готовности из положения дежурства не земле или в воздухе по вновь выявленным объектам группами различного состава;

– штурмовая авиация, являясь основным средством авиационной поддержки подразделений, будет применять способы действий, аналогичные ФБА. В ряде случаев самолеты–штурмовики могут применяться для "свободной охоты" и доразведки местности;

– полученный опыт подтвердил концепцию применения ВТА как основного средства командования для переброски мобильных сил и обеспечения их необходимыми материальными средствами для ведения боевых действий. Вместе с тем, был выявлен ряд недостатков: в первую очередь – отсутствие расчета на перевозку личного состава и техники различных ведомств, приоритетности перевозимых грузов. По этой причине неред-

До друку підготував Олександр Володимиров.

ПОВІТРЯНА ПОЛІЦІЯ

Бундесвер почне патрулювання повітряного простору країн Балтії

Вперше з початку української кризи літаки Бундесверу візьмуть участь в місії з охорони повітряного простору країн Балтії. Як повідомило агентство AFP, 25 серпня 160 німецьких військовослужбовців вже прибули на військовий аеродром Емарі до Естонії. Туди ж до кінця тижня перебазують чотири літаки Eurofighter. Ще дві машини будуть переведені в режим бойової готовності на аеродромі в Німеччині.

Солдати Бундесверу спільно з військовослужбовцями з Португалії, Канади й Нідерландів приймуть у Військово-повітряних сил Данії естафету з контролю над повітряним простором балтійських країн-членів НАТО. Місія розрахована на чотири місяці. Варто додати, що Німеччина брала участь у подібних місіях п’ять разів, востаннє це було в 2009 році.

Вже наступного дня, 26 серпня на авіабазі Повітряних сил армії Литви приземлилися чотири винищувачі F-18 “Хорнет” Канадських королівських військово-повітряних сил. На відміну від німців, канадійці долучаються до місії “повітряної поліції” вперше. З 1 вересня вони офіційно приступлять до виконання місії в країнах Балтії, змінивши контингент ВПС Португалії, який проведе ротацію своїх сил вже на цьому тижні.

ПОЗИЦІЯ

Росію не запросили на саміт

Саміт НАТО, що відбудеться в Уельсі 4-5 вересня, очевидно пройде без участі Росії. Принаймні з боку Альянсу поки що не було офіційного запрошення. І це попри те, що усі теми порядку денного цієї зустрічі будуть так чи інакше пов’язані з РФ. У російських дипломатичних колах зазначають, що Москва не здивована відсутністю запрошення і навіть не розраховувала на нього, адже у НАТО ще в квітні прийняли рішення про згортання співпраці з РФ.

На вересневому саміті НАТО планується обговорити питання посилення колективної оборони, а найголовніше – продемонструвати “трансатлантичну рішучість”, обговорити відносини з Росією і зміцнення зв’язків з Україною, розглянути питання про поглиблення партнерських відносин НАТО і продовження політики відкритих дверей. Ще однією темою зустрічі стане Афганістан і завершення операції міжнародних стабілізаційних сил в країні в кінці 2014 року.

Варто зазначити, що порядок денний саміту зазнав кардинальних трансформацій через події навколо України. Ще навесні передбачалося, що в рамках його проведення учасники зосередяться на боротьбі з тероризмом та кіберзагрозами. Втім, вже у перший день саміту призначено засідання комісії НАТО-Україна за участю президента Петра Порошенка.

Не менш актуальним питанням, яке, очевидно, також обговорюватиметься в Уельсі – система ПРО. На тлі української кризи члени НАТО, зокрема Литва, Латвія, Естонія і Польща активно виступають за перенаправлення нової ПРО проти Росії. В ході підготовки до саміту НАТО вони дедалі голосніше заявляють про те, що відчувають себе в небезпеці через російське вторгнення в Україну. Занепокоєння країн Балтії та Польщі поділяють і Сполучені Штати Америки. В той же час, інші члени Північноатлантичного альянсу, в тому числі Німеччина, не згодні з цією позицією. Вони вважають, що не варто без потреби провокувати Москву, і нагадують: НАТО роками запевняла Росію в тому, що не націлить проти неї свою ПРО, призначену убезпечити Європу від можливих атак з Близького Сходу.

АМБІЦІЇ

Китай розробляє швидкісний вертоліт

У Китаї почалася розробка високошвидкісного військово-транспортного вертольота з вантажопідйомністю до 30 тонн. Перед розробниками було поставлене завдання створити вертоліт максимальною злітною масою в 60 тонн і вантажопідйомністю 30 тонн. При цьому вертоліт має розвивати швидкість до 700 кілометрів за годину.

Основне призначення вертольота полягає в швидкому перекиданні військ і їх постачанні. Вертоліт повинен буде виконувати вертикальний зліт-посадку в районах зі складним рельєфом місцевості. В даний час в рамках проекту ведуться переговори з російськими підприємствами. Втім, в рамках співпраці китайська сторона буде дотримуватися принципу самостійності. Не виключається можливість, що витрати на дослідження і розробку Китай і Росія розділять порівну.

Варто зазначити, що подібний проект, із погляду на заявлені тактико-технічні вимоги, є досить амбітним. Адже китайський вертоліт по суті має перевершити характеристики радянського вертольота Мі-26 щонайменше на третину за вантажопідйомністю та більше ніж удвічі за максимальною швидкістю. Чи вдасться китайцям досягнути заявлених параметрів вертольота, не відомо. Так само невідома попередня вартість розробки вертольота.

Поки що Китай будує вертольоти вантажопідйомністю 13, 4 і 2 тонни, які вже експлуатуються. В даний час ведеться робота з розробки вертольотів вантажопідйомністю 7 і 1 тонна.

ВЕЛІННЯ ЧАСУ

Держрада з оборони Литви пропонує збільшити асигнування на оборону

Цього тижня Держрада з оборони Литви запропонувала уряду в бюджеті наступного року збільшити асигнування Міноборони. Про це повідомили представники Президента Литви Далі Грібаускайте. Радник президента з питань нацбезпеки Вальдемарас Сарапінас розповів, що оборонний бюджет буде поступово підвищуватися до 2% від ВВП. Цього показника планують досягнути у 2020 році.

У Держраді також зазначили, що зростаючий оборонний бюджет створить умови для збільшення числа військовослужбовців, придбання сучасних озброєнь та військової техніки, обладнання, розширення та вдосконалення матеріальної бази та військової інфраструктури, сприятиме створенню умов для тренування не лише литовських вояків, а й сил союзників по Альянсу. Поки що не затверджено темпи щорічного зростання воєнних асигнувань, однак відомо, що оборонний бюджет наступного року має збільшитися до 1,381 млрд літів, і це перевищить 1,03% від ВВП. Для прикладу, нинішнього року в оборонному бюджеті були передбачені 980 млн літів. З урахуванням української кризи в середині року до нього додали ще 130 млн.

РІШЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ

Болгарія позбавиться “російських” винищувачів через корупційну складову

Міністр оборони Болгарії Велізар Шаламанов заявив про розробку програми, метою якої є зменшення залежності країни від зброї та компонентів, вироблених в Росії. Причиною такого рішення міністр назвав високу ціну, складність в обслуговуванні та корупційну складову в закупках техніки в Російській Федерації.

В рамках програми, яка розрахована до 2020 року, Болгарія планує витратити 680 млн доларів на закупівлю багатоцільових винищувачів, вироблених у країнах НАТО, замість російських МіГ-21, МіГ-29 і Су-25, що стоять на озброєнні армії цієї країни. Крім того, в рамках програми Болгарія планує закупити новий підводний човен і кілька кораблів для військово-морського флоту країни.

Велізар Шаламанов заявив, що дана програма дозволить його країні збільшити витрати на оборону до 2% від ВВП замість 1,3%, які вона витрачає зараз. Хоча й зізнається, що протягом багатьох років у Болгарії були різні інвестиційні програми з модернізації армії, але вони залишаються тільки на папері у зв’язку з відсутністю коштів.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

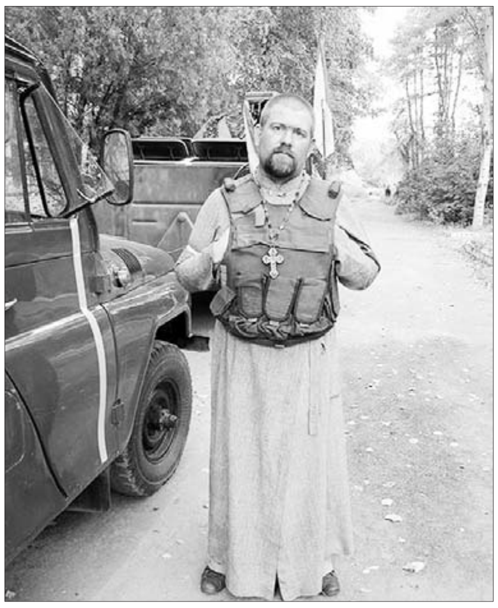
Україно моя неповторна,
Україно моя дорога,
Я всім серцем молюсь, щоб ти знову,
Наче квітка весною цвіла!
Щоб пройшла через всі ці жахіття
Гордо, впевнено ти до кінця,
Хоч важкі такі ці потрясіння,
І ціною страждань є життя.
Кожен день нас лякають картини,
Всюди кров, всюди паніка, страх,
І страшніше стає щохвилини:
Кожен з нас запах смерті пізнав…
І багато кого не вернути,
На Майдані залишиться слід,
Не забудуть його точно люди,
Скільки горя на ньому і сліз...
Але вірю, моя Україно,
І надія зі мною в душі,
Що побачу тебе я, щасливу,
Що ти будеш найкраща за всіх!

Наша газета продовжує публікувати патріотичні вірші наших дописувачів. Сьогодні вашій увазі пропонується творчий доробок вінничанки Наталії Чорної.

Відпустіть нас, дайте спокій,
Те, що не ваше, – відпустіть,
Невже вам мало жертв і крові,
Чого ви хочете, скажіть...
Не рвіть країну на шматочки,
І між собою не діліть,
Вона пройде крізь все і зможе
Стояти міцно на землі...
А ви – тирани, ненажери,
За все заплатите – за все!
За кожен вчинок ваш смертельний,
Розплата і до вас дійде!
Вам не зійде все з рук, повірте!
Горіти будете в вогні,
За все погане і нечисте,
За зло, що було на Землі...
І поки смішно вам – посмійтесь.
Посміймось, нелюди такі,
Ще небагато залишилось,
І посміємось ми тоді!

Олександр Філіппов: “Невід’ємними атрибутами сепаратистського села є алкоголізм, пам’ятник Леніну і церква Московського патріархату”

Не лише словом Божим та молитвою, а і бронежилетами, тепловізорами, раціями, радіостанціями допомагає українським військовим протоієрей Олександр Філіппов. Чоловік народився, жив і служив в Росії. Потім переїхав до Одеси, де будує церкву Київського Патріархату, бореться із російською агресією і кожною своєю дією доводить, що він патріот України.

Ікони і хрестики – тільки доповнення до бронежилета

Спілкуємось з Олександром, коли він у черговий раз їде на Схід із “гостинцями” для бійців. Каже, хлопці його дуже чекають. Чоловіка не зупиняє ні вивих ноги, ні сильна мігрень, ні те, що минула поїздка ледь не закінчилась фатально.

– Автомобіль, що йшов за нами, потрапив під обстріл… хвилини різниці. Але я доїхав додому, а вони ні. Двоє – насмерть, двоє – в реанімації. До цих пір перед очима – їх УАЗик і усміхнений водій. Просто не було бронежилетів, хоча вони є в продажу. Тож ікони і хрестики є лише доповненням до хороших броників і касок. Тепер на різних міжконфесійних зустрічах я буду запитувати: “А що саме ваша община робила і робить у цей складний для країни час?” І якщо у відповідь мені скажуть: “Ми тільки молились, потрібно бути над усім, бо ми такі духовні”, то я відправлю їх лісом і полем, бо з такими “братами” і ворогів не потрібно.

У мирний час протоієрей активно допомагав хворим на СНІД. Та коли розпочалась складна ситуація на Сході країни, переналаштувався на допомогу військовим.

– Пам’ятаю, як поїхав у Одеську частину і побачив там убогість. Хлопці були у прямому сенсі роззутими і роздягнутими. Тож я почав допомагати власними силами, також розмістив прохання у Фейсбуці. Після того, як військових Одеської частини ми забезпечили усім необхідним, почали допомагати тим, хто безпосередньо у самому пеклі. До речі, раніше я активно користувався ЖЖ і саме там спочатку постив прохання про допомогу військовим. Та мене почали блокувати там за підтримку воєнного конфлікту. Колись топовий блог перетворився у віртуальну Росію, яка будує забор до неба. Прикро, довелось із ЖЖ розпрощатись.

Зброю не освячую

Олександр розповідає, що на війні чоловіки починають ставитись до релігії більш трепетно. Майже усі носять хрестики, моляться і сповідаються. Та частіше приходять до нього просто відверто поговорити.

– Є речі, якими солдат не хоче ні з ким ділитись, приходить до священика, тому що знає, таємниця буде збережена. Нерідко сповідаються перед боєм. Зазвичай із священиком розмовляють про прості, банальні речі. Хтось розповідає про те, як він сумує за домом, хтось турбується про близьких, хтось говорить про малу зарплату. Переживання, в основному, побутові, прості. Запам’яталось, як 45-річний боєць підійшов і плакав навзрид, розповідав, що коли вони очищали місто, вийшла маленька дівчинка і просила не вбивати. Багато можна розповісти, але є таємниця сповіді. Хрестити бійців на фронті не доводилось, бо усі виявились хрещеними. Також війна – не місце для повчань. Але, що помітив, жоден солдат не є байдужим до служби, усі надихаються, оживають. Коли я привозив хрестики срібні, солдати дуже зраділи.

А от освячення зброї священики Київського Патріархату уникають. Та і сам Олександр зброю до рук не бере, а от бронежилет на фронті не знімає. Каже, про безпеку забувати не потрібно, все-таки війна – не жарт.

– Важливо, аби усі люди розуміли, що зараз іде реальна війна, гинуть люди, в наші міста кожного дня ідуть 200-ті. В НАШІ, а не десь в Ірак. Це НАШ кордон зараз перетинає військова техніка зі зброєю. Давно треба усвідомити, що зараз потрібна кожна копійка, кожна пара рук, кожна небайдужа душа. Якщо робити вигляд, що нічого не відбувається, кожен із нас буде прокидатись від звуку пострілів. Тож треба вже прокинутись для боротьби.

Під виглядом релігії проповідувався сепаратизм

А ще капелан ділиться тим, що священиків Московського патріархату давно не сприймає за мирних людей.

– Ми протягом двадцяти років говорили про те, що під виглядом релігії проповідується сепаратизм. Ми двадцять років говорили про те, що це не може закінчитись чимось хорошим. Ми говорили, але нас ніхто не слухав. Це не ми зараз підставляємо своє плече військовим, а вони підставили нам своє. Нещодавно трапився дуже показовий для мене випадок. Виїхали ми із “гарячого” місця, сидимо на базі в мирному місті, вечеряємо. Заходить чоловік. Коли я представився як капелан, він запитав чи з Київського Патріархату і, демонстративно виплювши, що він із Московського, пішов не прощаючись. Коментувати, думаю, не потрібно. Що тут скажеш? Невід’ємними атрибутами сепаратистського села є алкоголізм, пам’ятник Леніну і церква Московського патріархату.

Їх можна катувати диктантами по “великому і могучему”

Протоієрей розповідає, що друзів у Росії у нього не залишилось.

– В Росії у мене більше немає друзів. Рідня є, знайомих багато, а друзів… на жаль. Запропонував би усім, хто залишився розумний в РФ, пошвидше звідти тікати під будь-яким приводом і в будь-яку напрямку. Скоро увесь світ почне будувати навколо Росії бетонний забор. Зате тоді збірна РФ по футболу стане чемпіоном світу. Сепаратистів взагалі легко визначити саме за грамотністю. Їх можна катувати диктантами по “великому і могучему”. А що? Раз ідуть за нього вбивати, значить повинні володіти ним, як Чак Норіс нунчаками.

Отець “натякає” на те, що багатьох зараз потрібно звинувачувати не в брехні і пропаганді, а реально і в геноциді.

– Не можу зрозуміти, як можна воювати із країною, дівчата якої на літо купують собі не нові туфлі-купальники, а бронежилети-берци зовсім не знайомим хлопцям. Та і на якості бронепластини вони знаються вже не гірше, ніж на модних штучках. Та, на жаль, є і такі люди, що починають розповідати, що армію розікрали, тож нехай чиновники-депутати і переймаються питанням. Але ж це далеко не філософське питання, а питання життя і смерті солдата, який ЗАРАЗ, а не в гіпотетичній війні майбутнього знаходиться без броні під кулями.

З їх боку гине “непотріб”, з нашого – найкращі

Капелан зазначає, що зараз відбувається те, чого не могло не відбуватись. Олександр каже, що сприймає за даність те, що люди не можуть довго обходитись без війни.

– Для протилежної сторони стало одкровенням, що ми не здались. Для мене очевидно, що перемога – не за горами. Та, на жаль, сильно засмучує той факт, що з того боку гинуть найгірші, весь людський “непотріб і неадекват”, а з нашого боку – найкращі, знати яких за честь. В цьому і полягає трагедія цієї війни: ідуть ті, хто так потрібен…

Всі лайливі слова замінило слово “сепаратист”

Отець Олександр запевняє, що зараз потрібно думати не про показовий патріотизм, а про реальну допомогу.

– Зробити прапор в тисячі метрів, пофарбувати лавку в національні кольори, одягнути вишиванку, під коньяк заспівати “Горіла шина”. Хіба це має якусь цінність? Треба думати про реальну допомогу. Можу сказати, що мій запас сварливих слів став зовсім мізерним. Їх замінило слово “сепаратист”.

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

1 – 7 вересня

1 вересня 1939 р. *почалися полігонні випробування ракетної системи залпового вогню МУ-2 (БМ-13-16 "Катюша") з реактивними снарядами РС-132.*

1 вересня 1941 р. *створений винищувач Як-7.*

1 вересня 1959 р. *ВПС США оголосили про прийняття в експлуатацію та передали Стратегічному командуванню на Базі ВПС США Ванденберг першу МБР "Атлас-Д".*

1 вересня 1982 р. *перший навколосвітній переліт на вертольоті здійснили американці Р.Перо і Дж.Кобурн на Bell 206L–1 Long Ranger II "Spirit of Texas". Вони пролетіли 39837,6 км за 29 днів, 3 години і 8 хвилин.*

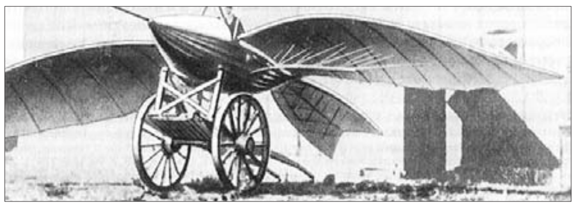
2 вересня 1942 р. *здійснено єдиний політ планера А-40 або КТ ("Крила танка") з танком Т-60. Літак-буксировщик ТБ-3.*

2 вересня 1949 р. *відбувся перший політ британського винищувача-бомбардувальника Де Хевілленд "Веном" DH.112 (De Havilland DH.112 Venom).*

2 вересня 1951 р. *створена Кіровоградська льотна академія Національного авіаційного університету.*

2 вересня 1984 р. *відбувся перший зліт дослідного зразка літака Т10-25 (Су-27К) з трампліна на комплексі "НИТКА".*

3 вересня 1857 р. *відбувся перший політ планера конструкції Ле Брі.*

3 вересня 1936 р. *відбувся перший політ корабельного літака КОР-1 Г.М.Берієва.*

3 вересня 1955 р. *перше в світі катапультування здійснене з літака, що рухається по злітно-посадковій смузі. Дж.С.Файфілд (Великобританія) катапультувався з кабіни літака Глостер "Метеор 7".*

3 вересня 2004 р. *здійснено перше реальне застосування багатоцільового гідролітака Бе-200. На вогнище пожежі в Сардинії (Італія) скинуто 110 т води.*

4 вересня 1925 р. *відбувся перший політ лайнера Fokker F.VII / 3m. Він був найпопулярнішим транспортним літаком другої половини 20-х рр.*

4 вересня 1961 р. *відбувся перший політ Ан-24Т.*

4 вересня 1979 р. *на пілотажному літаку "Квант" встановлено світовий рекорд швидкості для легких літаків - категорії С-1 – 379,7 км /год.*

5 вересня 1944 р. *початок бойового застосування БР А-4 (Фау-2) по Лондону.*

5 вересня 1969 р. *здійснив перший виліт навчально-бойовий винищувач "23-51" (МіГ-21УБ).*

5 вересня 1979 р. *здійснено перший запуск КА дистанційного зондування "Ресурс-Ф1".*

6 вересня 1940 р. *відбувся перший політ американського винищувача-бомбардувальника Ріпаблік Р-47 "Тандерболт" (Republic P-47 Thunderbolt).*

6 вересня 1949 р. *на винищувачі МіГ-17 вперше досягнута швидкість звуку (М = 1,03 на висоті 8400 м) в польоті зі зниженням.*

6 вересня 1966 р. *відбувся перший політ транспортного вертольота-крана Мі-10К.*

7 вересня 1934 р. *перший виліт здійснив британський двомісний біплан загального призначення Hawker Hardy.*

7 вересня 1940 р. *здійснив перший політ німецький шестимоторний літаючий човен Blohm und Voss BV 222 Wiking.*

7 вересня 1987 р. *відбувся перший політ вертольота Мі-8ТГ на газовому паливі.*

7 вересня 1997 р. *відбувся перший політ американського літака F-22A "Раптор".*

Безсмертний подвиг танкістів

21 липня у боях за населений пункт Піски у передмісті Донецька екіпаж танка, яким командував командир танкової роти танкового батальйону 93-ї окремої механізованої бригади оперативного командування "Південь" капітан Олександр Лавренко, у складі танкової роти при підтримці механізованого взводу вів бій із захоплення та знищення опорного пункту терористів.

Оволодіння цим населеним пунктом відкривало можливість закріпитися на підступах до обласного центру та розірвати кільце оточення навколо підрозділів Збройних Сил України на території Донецького аеропорту. Після отримання бойового наказу екіпаж танка капітана Олександра Лавренка, до складу якого входили призвані за мобілізацією військовослужбовці навідник молодший сержант Олександр Вохромєєв та механік-водій солдат Андрій Кулягін, в голові колони вийшов на блокпост терористів та потрапив у засідку. Зав'язався бій.

На блокпості знаходилися два танки та кулеметні розрахунки. За блокпостом були розташовані мінометна батарея та снайперські позиції терористів.

Противник вів прицільний вогонь із танків та мінометів. Прямим пострілом з танка капітана Олександра Лавренка було вражено один із танків сепаратистів. Наступними влучними пострілами були знищені кулеметні розрахунки та два автобуси бойовиків.

Під час мінометного обстрілу, який розпочався з початком бою, екіпаж бойової машини піхоти БМП-2, яка рухалась в колоні за танком, розпочав евакуацію поранених військовослужбовців. Захопивши блокпост противника, екіпаж танка вогнем танкової гармати та кулемета прикривав дії механізованого підрозділу та евакуаційної групи.

Під час бою, отримавши інформацію про початок контратаки терористів, танк капітана Олександра Лавренка першим висунувся на ймовірний рубіж атаки, знищив дві мінометні обслуги терористів і значно відірвався від основних сил танкової роти.

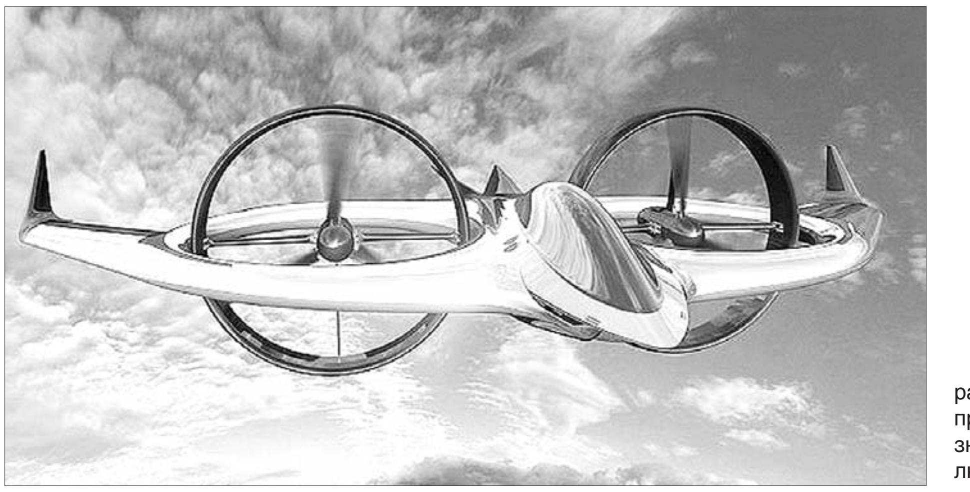
Ухиляючись від вогню противника, бойова машина потрапила на потужний фугас, внаслідок чого члени екіпажу танка молодший сержант Олександр Вохромєєв та солдат Андрій Кулягін загинули. Будучи важкопораненим, капітан Олександр Лавренко не здався ворогу та не допустив захоплення танка, підірвавши себе в бойовій машині.

Завдяки героїчним, рішучим та сміливим діям екіпажу танкау на чолі з капітаном Олександром Лавренком вдалося не допустити контратаки елітного підрозділу терористів "Кальміус", що дало змогу підрозділам батальйонної тактичної групи 93-ї окремої механізованої бригади закріпитись та виконати бойове завдання.

За матеріалами прес-служби МО України та сайтів сепаратистів підготував Олексій Тригуб.

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Итальянский "нулевой проект"

Компания AgustaWestland ещё в прошлом году показала на авиасалоне в Ле-Бурже свой преобразуемый летательный аппарат Project Zero, оснащённый электрическими двигателями. Представители компании утверждают, что машина уже прекрасно летает, но вживую этого пока никто не видел.

Итальянская компания AgustaWestland является одним из крупнейших производителей вертолётов в мире. На Project Zero в ней возлагают очень большие коммерческие надежды, полагая, что концепция поворотного ротора обеспечивает такой машине гораздо большую скорость и дальность полёта по сравнению с традиционными вертолётами.

Project Zero оснащён электрическим приводом и двумя роторами, угол наклона которых изменяется на 90 градусов при переходе из вертолётного режима в самолётный. Все системы машины электрические – гидравлические элементы полностью исключены из конструкции. Энергию конвертоплану даёт аккумуляторная батарея. Вероятно, что при запуске в серию для более крупных версий машины будет использоваться гибридная дизель-электрическая энергетическая установка. Об это уже заявили разработчики Project Zero.

Единственная съёмка лётных испытаний Project Zero на "домашней базе" в Касцина Коста. Предположительно Project Zero летает в самолётном режиме.

Известно, что свой первый полёт необычный конвертоплан совершил в радиоуправляемом режиме еще в июне 2011 года на закрытой и хорошо охраняемой от посторонних глаз базе AgustaWestland в Касцина Коста. С тех пор испытательные полёты проходят, как утверждают представители компании, регулярно. Однако на публике машина ещё ни разу не была показана в воздухе.

Особенности конструкции и двигательной установки позволяют использовать Project Zero там, где сегодня не могут летать никакие другие вертолёты или самолёты. Так как у него нет турбин, и ему не требуется кислород для работы двигателей, то он легко может применяться в условиях сильного загрязнения – например, при извержении вулканов. Конвертоплан практически бесшумен и малозаметен в ИК-диапазоне, так как у него нет выхлопов. Ещё одна уникальная особенность его конструкции заключается в том, что во время стоянки на земле роторы могут быть подняты вертикально и перпендикулярно к направлению ветра, работая в режиме генерации и накопления энергии для следующего полёта. Но это, скорее, конструкторская байка, так как текущая высота шасси не позволяет подобным образом использовать роторы.

Представители компании открыли журналистам пока лишь две новых детали о возможностях машины-прототипа – она весит чуть более 500 кг и способна летать на высотах до 7,5 км. Информацию о скорости горизонтального и вертикального полёта, силе подъёмной тяги, запасе энергии в батареях, особенностях пилотирования в AgustaWestland пока хранят в тайне.

Підготував Олексій Береговий. "Крила України".

Вінницькому аероклубу – 80!

ЮВІЛЕЙ

Історія клубу

Вінницький авіаклуб заснований 18 серпня 1934 року. За сприяння Вінницького обласного виконавчого комітету, за короткий період було обладнано аеродром і придбано необхідну авіаційну техніку. В довоєнний період аероклуб здійснював підготовку планеристів, парашутистів, а також пілотів на літаках В-2.

На початку Великої Вітчизняної війни його було евакуйовано до Казахстану, де продовжувалася підготовка пілотів для фронту. У період з 1941 по 1945 роки, сім випускників Вінницького аероклубу були нагороджені Золотою Зіркою Героя Радянського Союзу. Це М.Баленко, Г.Герман, М.Гарям, В.Єгорович, В.Топольський, В.Хассін, П.Колесник. На їх рахунку - більше 100 збитих ворожих літаків.

У післявоєнний період клуб виховав понад 50 майстрів планерного спорту, які стали абсолютними чемпіонами колишнього СРСР. Серед них: К.Анохова, А.Рябов, Б.Домбровський, Н.Захожий, Н.Трохимчук, В.Пугачов, В.Руснак.

В період незалежності України вихованці Вінницького АСК стали лідерами планерного, парашутного й авіамодельного спорту. За сприяння Збройних Сил України клуб проводив початкову підготовку молоді до служби в аеромобільних військах, а також до вступу у вищі військові і цивільні навчальні заклади авіаційного профілю. В результаті завдяки активній роботі членів АСК підготовлено більше 10 тисяч парашутистів та понад 300 пілотів-планеристів, які стали військовими або цивільними льотчиками.

До речі, значний відсоток льотного складу Вінницького авіаполку, який дислокується на базі аеродрому Гавришівка, є випускниками авіаспортклубу.

Сьогодення

Польоти Вінницького АСК проводяться на аеродромі "Сутиски", розташованому в 18 кілометрах на південь від м. Вінниця. На окраїні льотного поля, загальною площею у понад 250 га, знаходиться містечко, база якого має приміщення для житла, приготування їжі та відпочинку. Загалом, географічне розташування аеродрому є дуже вигідним і сприяє виконанню польотів у всіх напрямках без особливих обмежень повітряного простору. Навчання та польоти проходять на літаках Ан-2, Вілга-35А, планерах Л-13 "Бланік", Янтар-Стандарт-3, ЛАК-12. Окрім цього, усі бажаючі можуть виконати стрибок з парашутом.

Спортсмени Вінницького АСК щорічно беруть активну участь в чемпіонатах України з планерного та парашутного спорту. Крайнім заходом став 22-ій відкритий чемпіонат України з планерного спорту в клубному класі, який проходив з 8 по 22 серпня на базі аероклубу.

На жаль на сьогодні клуб тримається лише на безмежному ентузіазмі своїх учасників. Фінансування з боку держави практично відсутнє. А дарма. Адже професійний рівень льотно-інструкторського і технічного складу клубу дозволяє здійснювати успішну підготовку не тільки спортсменів, а й контингенту для Збройних Сил України.

Незважаючи на це, колектив робить усе можливе для того, аби клуб не тільки вижив, а й дарував щасливі миті усім бажаючим відчути небо.

Владислав Содель.

ТЕНІС

Кубок четвертого турніру з великого тенісу вибороли спортсмени збірної Повітряних Сил

Як ми повідомляли у минулому номері, у Вінниці стартував четвертий турнір з великого тенісу на Кубок командувача Повітряних Сил Збройних Сил України. Минулої суботи відбулось його закриття та нагородження переможців. Першість тривала п'ять днів. Її присвятили Дню незалежності України й підтримці військовослужбовців, які проходять лікування та реабілітацію у Військово-медичному клінічному центрі Центрального регіону. У змаганні взяло участь 48 спортсменів – представників Збройних Сил, ветеранських організацій та цивільних тенісних клубів.

– З перших сетів вболівальники побачили, що їх очікують цікаві протистояння, тому турнір пройшов досить вдало. Можна впевнено сказати, що великий теніс знаходить все більше своїх прихильників у війську, і їх кількість невпинно зростає. Ми й надалі популяризуватимемо цей чудовий вид спорту серед військовослужбовців та працівників Збройних Сил, – розповідає координатор турніру полковник запасу Петро Майданюк.

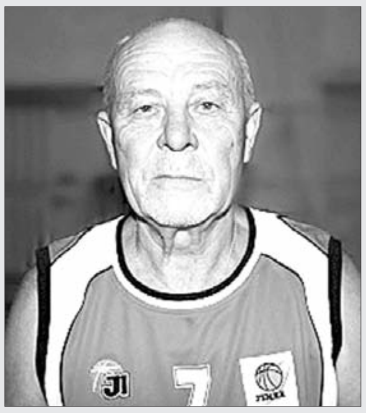
У загальнокомандному заліку чемпіоном стала збірна Повітряних Сил.

Перші місця в одиночному розряді серед чоловіків здобули Юрій Слюсар (до 40 років), Юрій Боковий (до 45 років), Олександр Дубовий (до 50 років), Сергій Бойко (до 55 років), Володимир Боднар (до 60 років), Валерій Мальцев (до 65 років), Олександр Сурін (65+ років). Серед жінок першу сходинку в одиночному розряді посіла Людмила Михалевська.

А в командному заліку перемогу святкували Олександр Дубовий та Юрій Слюсар (до 90 років, Авт. йдеться про сумарний вік учасників), Сергій Бойко та Мирослав Іжевський (до 110 років), Олександр Маковий та Валерій Мальцев (понад 110 років).

Руслан Лінник.

Колектив Мукачівського міського клубу ветеранів баскетболу "Імпульс" щиро вітає свого старішого гравця Віктора Харитонова з 75-річним ювілеєм, який ветеран закарпатського баскетболу та ветеран вітчизняних спецслужб відзначає 5 вересня.

Віктор Миколайович – найбільш результативний гравець клубу. За 16-річну історію ветеранського баскетбольного клубу "Імпульс" він провів 94 гри, забивши 709 очок. В одному лише турнірі наш найстаріший баскетболіст забивав 38 очок. Протягом свого життя Віктор Миколайович зробив дуже багато для розвитку армійського спорту на Закарпатті, за що ми, військові спортсмени, дуже вдячні нашому ветеранові.

Бажаємо ювіляру міцного здоров'я, спортивного довголіття й мирного неба над головою!

Голова МБКВ "Імпульс" Віталій Бібік. м.Мукачеве.

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

Головний редактор **М. ПОПЛАВСЬКИЙ**
Заст. головного редактора: С.Крапка.
Відповідальний секретар: О.Македонський.
Дизайн та верстка: Н.Романенко.
Літературний редактор: О. Худенька.
Тир. 9 475 на місяць Зам. № 142233.
Перший редактор Сергій Свенціцький

З ЮВІЛЕЄМ!

15 років у “Бастіонах”

Свою журналістську кар’єру ця жінка тісно пов’язала із Збройними Силами України. Вона чи не єдина репортерка, яка працює на державне телебачення і два десятки років не боялася критикувати позицію державних мужів стосовно вітчизняного війська. Адже проблеми армії – тема закрита для публічного висвітлення... Так було дотепер. Тепер усі ЗМІ, як і Марина Тепленко, б’ють у дзвони. Та чи не запізно?

Нині Марина Володимирівна відзначає 15-ту річницю своєї авторської передачі “Бастіони”. Це – тематична військова програма, яка щотижня виходить на Вінницькому обласному телебаченні. Саме у ній журналістка щоразу окреслює проблеми та здобутки вітчизняного війська. Вона наголошує на тому, що не потрібно армію поєднувати з усіма силовиками. Це різні корпоративні організації, які потребують особливої уваги держави, а надто – українське військо.

Тож “Крила України” від щирого серця вітають колегу і весь творчий колектив програми із ювілейним випуском “Бастіонів”. Так тримати!

Юрій Ігнат. “Крила України”. Фото автора.

АВТОДРОМ

Skoda Fabia: акценти на економічність

Чеська Skoda представила публіці хетчбек Fabia 2015 модельного року, який прийде на зміну існуючій моделі. Поки що автомобіль показали лише у мережі Інтернет, а офіційний дебют відбудеться в рамках проведення Паризького автосалону. Продаж новинки стартує на початку наступного року, а її ціна на британському ринку орієнтовно складе близько 10 тис. фунтів стерлінгів.

Хетч Skoda Fabia побудований на платформі Volkswagen PQ 26, на базі якого складають новий VW Polo. Це дало можливість знизити вагу автомобіля на 65 кг. І тепер вага нової Фабії складає всього 980 кг. Новинка зберегла свою довжину (близько 4 м), втім стала на 30 мм нижчою та на 90 мм ширшою від попередниці. Це, як для такого класу авто, значно додало простору в салоні та, що не менш головне, більш сучасного вигляду.

Під капотом Skoda Fabia потенційно можуть розміститися 3– чи 4-циліндрові двигуни, виконані за стандартами EURO-6 із безпосереднім упорскуванням пального. Трициліндровий MPI об’ємом 1,0 л здатний продукувати 60 к.с. (44 кВт), а чотирициліндровий TSI 1.2 л – 110 к.с. (81 кВт). Із середини наступного року до лінійки двигунів також увійде 1,4-літровий турбодизель TDI Greenline потужністю 75 к.с. Виробник відзначає, що основний акцент під час розробки Fabia 2015 передусім ставився на економічності. Відтак, навіть у мінімальній комплектації заявлена витрата пального складе 2,58 л /100 км. Щоправда у компанії не уточнили, яких саме двигунів стосуються ці показники. Також Skoda не озвучила плани щодо зарядженої версії vRS для нового покоління. Очевидно, що вона таки з’явиться. Але це перспектива вже 2016 року.

Сергій Клименко. “Крила України”.

